

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ – ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006 • ΤΕΥΧΟΣ 51

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὔρα λεπτή, χαροποιός καὶ παρήγορος	σελ. 1
Ἀνακοίνωσις Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὄρους	σελ. 2
Ψήφισμα Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως	σελ. 6
Σχολιασμός ἐπισκέψεως Ἀρχιεπισκόπου στό Βατικανό	σελ. 7
Δεῖ τὰς μοναζούσας εἰς θέματα πίστεως σιωπᾶν;	σελ. 11
Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, Υἱός καὶ ἐδόθη ἡμῖν	σελ. 16
Μπροστά στό σταυροδρόμι τῆς διπλῆς ὑπηκοότητος	σελ. 18
Βιβλιοπαρουσίαση	σελ. 20
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ. 21

ΑΥΡΑ ΛΕΠΤΗ ΧΑΡΟΠΟΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΗΓΟΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΓΙΑ ΜΕΤΕΩΡΑ

Η πρόσφατη επίσκεψη τοῦ πάπα στό Φανάρι (30 Νοεμβρίου 2006), ὅπως καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου στό Βατικανό (14 Δεκεμβρίου 2006), μᾶς ἔθλιψαν βαθύτατα. Καί στίς δύο περιπτώσεις νομιμοποιήθηκε ὁ ἀμετανόητος πάπας καὶ ὁ παπισμός ὡς κανονική Ἐκκλησία μέ ἀποστολική διαδοχή, ἱερωσύνη καὶ μυστήρια.

Ὁ πιστός κληρὸς καὶ λαὸς πού πονεῖ καὶ ἀγωνιᾷ γιὰ τὰ πραχθέντα, τὰ ὁποῖα καὶ ἀποδοκιμάζει ὡς ἀντίθετα πρὸς τό εὐσεβές φρόνημα καὶ τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀνεψύχθη ἀπὸ τὸν καύσωνα καὶ παρηγο-

ρήθηκε ἀπὸ ἐπαινετὲς ἐπισκοπικὲς φωνές, πού ἐξέφρασαν τὴν ἀντίθεσή τους στὴν ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου στό Βατικανό μέ παράκαμψη τῆς Ἱεραρχίας. Κυρίως ὁμως χαροποιήθηκε ἀπὸ δύο οὐσιαστικὲς παρεμβάσεις στό θέμα αὐτό: Πρόκειται γιὰ τό Ἀνακοινωθέν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους μέ ἡμερομηνία 17/30 Δεκεμβρίου 2006 καὶ τὴν πολυσέλιδη (60 σελίδες μεγέθους Α4) ἑκτακτὴ ἔκδοσις Ἐν Συνειδήσει τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Μετεώρου, πού εἶδε τό φῶς τῆς δημοσιότητος τὸν Δεκέμβριο τοῦ 2006.

Καί οί δύο όμολογιακές παρεμβάσεις όρθοτομοῦν τόν λόγον τής ἀληθείας μέ πόνο καί ἀγάπη γιά τήν Ἐκκλησία.

Ἐπειδή οί 24 σελίδες τίς *Παρακαταθήκη* εἶναι πολύ λίγες γιά νά χωρέσουν όλα αὐτά, κάναμε μία ἀντιπροσωπευτική ἐπιλογή τεσσάρων κειμένων: Παραθέτουμε 1) τό Ἐνακοινωθέν τής Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πού ἀναφέρεται κυρίως στά ἐν Φαναρίῳ πραχθέντα, 2) τό Ψήφισμα τής Ἱερατικῆς Συνάξεως τής Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυινοῦπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης, 3) τόν σχολιασμό τής ἐπισκέψεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στό Βατικανό, γραμμένον ἀπό τόν πανοσιολογιώτατον Καθηγούμενο τοῦ Μεγάλου Μετεώρου π. Ἁθα-

νάσιο Ἀναστασίου καί 4) τό ἄρθρο τής γνωστῆς λογίας μοναχῆς τῶν Ἁγίων Μετεώρων ἀδελφῆς Θεοτέκνης, μέ τόν εὐγλωττο τίτλο «Δεῖ τάς Μοναζούσας εἰς θέματα πίστεως σιωπᾶν;»

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους συμπληρώνεται ἀπό τό Χριστουγεννιάτικο μήνυμα τοῦ σεβαστοῦ Ἀγιορείτου Καθηγουμένου π. Γεωργίου Καψάνη, καί τή θαρραλέα παρέμβαση τής Ἐλεονώρας Κοκαβέση ἀπό τήν ἡρωϊκή Χιμάρα, στό θέμα τής διπλῆς ὑπηκοότητος τῶν Βορείων Ἡπειρωτῶν. Ἀκολουθοῦν βιβλιοπαρουσίαση καί τά σχόλια στήν τρέχουσα ἐπικαιρότητα.

Καλή ἀνάγνωση!

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΦΟΒΟΥΜΕΘΑ ΝΑ ΣΙΩΠΗΣΟΥΜΕ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

Ἡ πρόσφατη ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ' στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἐπὶ τῇ θρονικῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (30ῆ Νοεμβρίου 2006) καί κατόπιν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου στό Βατικανό (14ῆ Δεκεμβρίου 2006) προεκάλεσαν ποκίλες ἐντυπώσεις ἐκτιμήσεις καί ἀντιδράσεις. Παρερχόμεθα ὅσα ὁ ἐκκοσμικευμένος Τύπος ἀξιολόγησε ὡς θετικά ἢ ἀρνητικά, γιά νά ἐπιμείνωμε σέ ὅσα ἀφοροῦν τήν σωτηρία μας, χάριν τής ὁποίας ἐξήλθαμε ἀπό τόν κόσμο στήν ἐρημία τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ὡς Ἀγιορεῖται Μοναχοί σεβόμεθα τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, ὑπό τήν κανονική δικαιοδοσία τοῦ ὁποίου ὑπαγόμεθα. Τιμῶμεν καί εὐλαβούμεθα τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο καί χαιρόμεθα γιά ὅσα θεοφιλῶς καί μέ πολλούς κόπους ἐργάζεται ὑπέρ τής Ἐκκλησίας. Μνημονεύομε ἰδιαίτερος τήν ἐν μέσῳ ἀντιξῶν συνθηκῶν στερρά καί ἀκατάβλητη ὑπεράσπισι τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τήν στήριξη τῶν ἐμπερι-

στάτων Ὁρθοδόξων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καί τήν μέριμνα γιά τήν προβολή τοῦ μηνύματος τής Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνά τόν κόσμο. Ἐπίσης οἱ Ἀγιορεῖται Μοναχοί τιμῶμεν τήν Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τής Ἑλλάδος, ἀπό τήν ὁποία οἱ περισσότεροι προερχόμεθα, καί σεβόμεθα τόν Μακαριώτατο Προκαθήμενό της.

Ἐντούτοις τά διατρέξαντα κατά τίς πρόσφατες ἐπισκέψεις τοῦ Πάπα στό Φανάρι καί τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου στό Βατικανό προεκάλεσαν στίς καρδιές μας βαθυτάτη λύπη.

Ἐπιθυμοῦμε καί ἀγωνιζόμεθα διά βίου νά φυλάξωμε τήν παρακαταθήκη τῶν Ἁγίων Πατέρων, τήν ὁποία μᾶς ἐκληροδότησαν οἱ ἅγιοι Κτίτορες τῶν ἱερῶν Μονῶν μας καί οἱ πρό ἡμῶν ἀοίδιμοι πατέρες. Ζοῦμε ὅσον ἡμποροῦμε τό μυστήριο τής Ἐκκλησίας καί τήν ἀμώμητο Ὁρθόδοξο Πίστι σύμφωνα μέ ὅσα καθημερινῶς διδασκόμεθα ἀπό τίς ἱερές Ἀκολουθίες, τά ἱερά ἀναγνώσματα καί τήν ἐν γένει διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων πού εἶναι διατυπωμένη στά συγγράμματά τους καί στίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Περιφρουροῦμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τήν δογματι-

κή μας συνείδησι, τήν ὅποια οἰκοδομεῖ ἡ ἐντρύφησις στούς φιλοθέους ἀγῶνες καί τά κατὰ τῶν ποικιλωνύμων αἰρέσεων κατορθώματα τῶν ἁγίων Ὁμολογητῶν Πατέρων, ἰδίως ἐν προκειμένῳ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τῶν Ἀγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων καί τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Πρώτου, τοῦ ὁποίου τά ἱερά λείψανα παντίμως ἀσπαζόμεθα καί τήν ἱερά μνήμη πανηγυρίζουμε. Φοβούμεθα νά σιωπήσουμε, ὡςάκις τίθενται ζητήματα πού ἀφοροῦν στήν παρακαταθήκη τῶν Πατέρων. Αἰσθανόμεθα βαρεῖα τήν εὐθύνη μας ἔναντι τῶν εὐλαβεστάτων πατέρων καί ἀδελφῶν τῆς παναγιορειτικῆς Ἀδελφότητος καί ἔναντι τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος προσδίδει στόν ἄθωνικό Μοναχισμό ὡσάν σέ ἀδιαπραγμάτευτο φύλακα τῶν ἱερῶν Παραδόσεων.

Οἱ ἐπισκέψεις τοῦ μέν Πάπα στό Φανάρι τοῦ δέ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στό Βατικανό ἀπέδωσαν ἴσως κάποιες ὠφέλειες κοσμικῆς σημασίας, ὅμως **κατ' αὐτές ἔλαβαν χώραν ἐκδηλώσεις ἀσύμφωνες πρός τά θέσμια τῆς Ὁρθόδοξου ἐκκλησιολογίας*** ἡ συμφωνήθηκαν δεσμεύσεις πού δέν θά ὠφελήσουν οὔτε τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία οὔτε τούς ἑτεροδόξους Χριστιανούς.

Καταρχήν ἡ ὑποδοχή τοῦ Πάπα ἔγιναν ὡσάν νά ἐπρόκειτο περί κανονικοῦ ἐπισκόπου Ρώμης. Κατά τήν τελετή ὁ Πάπας φοροῦσε ὠμόφορο, προσφωνήθηκε ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη μέ τό «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου» ὡσάν νά πρόκειται περί χριστοῦ Κυρίου, εὐλόγησε τό ἐκκλησίασμα καί πολυχρονίσθηκε ὡς ἁγιώτατος καί μακαριώτατος ἐπίσκοπος Ρώμης. Ἐπίσης ἡ χοροστασία τοῦ Πάπα στήν Ὁρθόδοξο θεία Λειτουργία μέ ὠμόφορο, ἡ ἀπαγγελία τοῦ «Πάτερ ἡμῶν», ὁ λειτουργικός ἀσπασμός μέ τόν Πατριάρχη, εἶναι ἐκδηλώσεις πού ξεπερνοῦν τίς ἀπλές συμπροσευχές. Καί ὅλα αὐτά ἐνόσω ὁ παπικός θεσμός δέν ὑποχώρησε καθόλου ἀπό τίς αἰρετικές του διδασκαλίες καί τήν πολιτικήν του, ἀντίθετα μάλιστα στήν πράξη ἀποδε-

δειγμένα προωθεῖ καί προσπαθεῖ νά ἐνισχύσει τήν Οὐνία καί τά περί πρωτείου καί ἀλαθῆτου δόγματα καί προχωρεῖ περισσότερο μέ τίς διαθησκευτικές συμπροσευχές καί τόν διαφαινόμενο σέ αὐτές πανθηρησιακό ἡγεμονισμό τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης.

Ἐν σχέσει μέ τήν ὑποδοχή τοῦ Πάπα στό Φανάρι μᾶς λυπεῖ ἰδιαιτέρως καί τό γεγονός ὅτι τά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως ἐπανελάμβαναν τήν ἐσφαλμένη πληροφορία ὅτι τά, ὡς μή ὄφελε, ψαλέντα τότε τροπάρια συνετάχθησαν ἀπό ἀγιορείτη ἡ ἀγιορεῖτες μοναχούς. Δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας νά πληροφορησόμε ὑπευθύνως τούς εὐλαβεῖς Χριστιανούς ὅτι συντάκτης τους δέν εἶναι, καί δέν μποροῦσε νά εἶναι, ἀγιορείτης μοναχός.

Ἐπειτα ἡ ἐπιδίωξις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν νά συνάψη σχέσεις μέ τό Βατικανό ἐπί κοινωνικῶν, πολιτιστικῶν καί βιοηθικῶν ζητημάτων, καθὼς καί ἡ στόχευσις στήν ἀπό κοινοῦ ὑπεράσπισι τῶν χριστιανικῶν ριζῶν τῆς Εὐρώπης (θέσεις οἱ ὁποῖες συναντῶνται καί στήν Κοινή Διακήρυξι Πάπα καί Πατριάρχου στό Φανάρι), κατ' ἀρχήν μποροῦν νά θεωρηθοῦν ἀνώδυνες ἡ καί θετικές, ἐφόσον στοχεύουν στήν καλλιέργεια εἰρηρικῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων. Ὡστόσοσον παραλλήλως εἶναι σημαντικόν αὐτά νά μή δίδουν τήν ἐντύπωση ὅτι καί σήμερα ἡ Δύση καί ἡ Ὁρθόδοξία στηρίζονται στίς ἴδιες βάσεις καί νά μή ὀδηγοῦν στό νά λησμονῆται ἡ ἀπόστασις πού χωρίζει τήν Ὁρθόδοξη Παράδοση ἀπό αὐτό πού συνήθως παρουσιάζεται ὡς δῆθεν «εὐρωπαϊκό πνεῦμα». **Ἡ (Δυτική) Εὐρώπη εἶναι χρεωμένη μέ μία σειρά ἀντιχριστιανικῶν θεσμῶν καί ἐνεργειῶν**, ὅπως οἱ σταυροφορίες, ἡ ἱερά Ἐξέτασις, τό δουλεμπόριο, ἡ ἀποικιοκρατία· βαρύνεται μέ τήν τραγική διαίρεσή της μέ τό σχίσμα τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τούς ὀλεθρίους παγκοσμίους πολέμους, τόν ἀνθρωποκεντρικό οὐμανισμό καί τήν ἀθεΐα της. Ὅλα αὐτά εἶναι συνέπειες τῶν θεολογικῶν παρεκκλίσεων τῆς Ρώμης ἀπό τήν Ὁρθόδοξία. Ἡ μία μετά τήν ἄλλη οἱ παπικές καί οἱ προτεσταντι-

* Οἱ ἔντονες ὑπογραμμίσεις ἀνήκουν στήν «Π».

κές αίρέσεις απεμάκρυναν από τον Δυτικό κόσμο τον ταπεινό Χριστό της Ὁρθοδοξίας και στην θέσι του ἐγκατέστησαν τον υπερήφανο ἄνθρωπο. Ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος Νικόλαος Ἀχρίδος και Ζίτσης ἔγραφε ἀπό τό Νταχάου: «Τί εἶναι λοιπόν ἡ Εὐρώπη; Ὁ Πάπας και ὁ Λούθηρος... Τοῦτο εἶναι ἡ Εὐρώπη εἰς τόν πυρήνα της, ὄντολογικῶς και ἱστορικῶς». Ὁ δέ ἁγιασμένος Γέροντας Ἰουστίνος Πόποβιτς συμπληρώνει: «Ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀποτελεῖ ἀναγέννησιν ὄλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν... διότι ἡ Σύνοδος ἐνέμεινεν ἐπιμόνως εἰς τό δόγμα περί τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα» και συμπεραίνει: «Ἀναμφιβόλως αἱ ἀρχαί και αἱ δυνάμεις τῆς (δυτικο) εὐρωπαϊκῆς κουλτούρας και τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι Χριστομάχοι». Διά τοῦτο ἔχει σημασία νά προβάλλεται τό ταπεινό ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας και νά ὑποστηρίζονται οἱ πραγματικά χριστιανικές ρίζες τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης, αὐτές πού ἡ Εὐρώπη εἶχε κατά τούς πρώτους χριστιανικούς αἰῶνες, τήν ἐποχή τῶν κατακομβῶν και τῶν ἑπτά ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Σκόπιμον εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία νά μή χρεώνεται ἁμαρτίες ἀλλότριες και ἐπιπλέον νά μή δίδεται ἡ ἐντύπωση στούς ἐξ ἀντιδράσεως πρὸς τίς ἐκτροπές τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ ἀποχριστιανισθέντες Εὐρωπαῖους ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ταυτίζεται μέ αὐτόν, ἀποτυγχάνοντας νά μαρτυρεῖται ὡς ἡ μόνη αὐθεντική Πίστις στόν Χριστό και ὡς ἡ ἐλπίδα τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης.

Εἶναι προφανεστάτη ἡ ἀδυναμία τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν νά ἀποδεσμευθοῦν ἀπό τίς ἀποφάσεις τῶν μεταγενεστερῶν (κατ' αὐτούς οἰκουμενικῶν) Συνόδων των, οἱ ὁποῖες ἐθέσπισαν τό Φιλιόκβε, τό Πρωτεῖον, τό Ἀλάθητον, τήν κοσμική ἐξουσία τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκος, τήν κτιστή Χάρι, τήν ἀσπιλο σύλληψι τῆς Θεοτόκου, τήν Οὐνία. **Παρά ταῦτα οἱ Ὁρθόδοξοι συνεχίζομε τίς ἐθιμοτυπικές λεγόμενες ἐπισκέψεις ἀποδίδοντας τιμές Ὁρθοδόξου ἐπισκόπου στόν Πάπα και ἀθετώντας σειρά Ἱερῶν Κανόνων πού ἀπαγορεύουν τίς συμπροσευχές, ἐνῶ ὁ θεολογικός διάλογος ἐπανειλημμένως ναυαγεῖ και ἀνασυρόμενος ἀπό τόν βυθόν πάλι καταποντίζεται.**

Ὅλες οἱ ἐνδείξεις ὁδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι **τό Βατικανό δέν προσανατολίζεται στήν ἀποβολή τῶν αίρετικῶν διδασκαλιῶν ἀλλά σέ ἐπανερμηνεῖα τους, δηλαδή σέ συγκάλυψί τους.**

Ἡ ρωμαιοκαθολική ἐκκλησιολογία ἀλλάζει ἀπό τήν μία ἐγκύκλιο στήν ἄλλη, ἀπό τήν ἀνοικτή λεγομένη ἐκκλησιολογία τῆς Ἐγκυκλίου «Ut Unum Sint» στήν ἐκκλησιολογική ἀποκλειστικότητα τῆς Ἐγκυκλίου «Dominus Jesus». Σημειωτέον ὅτι και οἱ δύο αὐτές ρωμαιοκαθολικές ἀπόψεις εἶναι ἀντίθετες πρὸς τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιολογία. Ἡ αὐτοσυνειδησία τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς τῆς μόνης Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς και Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, δέν ἀναγνωρίζει τίς ἑτερόδοξες ἐκκλησίες και Ὁμολογίες ὡς «ἀδελφές ἐκκλησίες». **Ἀδελφές Ἐκκλησίες** εἶναι μόνο οἱ ὁμόδοξες Ὁρθόδοξες Τοπικές Ἐκκλησίες. Καμμία καθ' ὁμωνυμίαν ἀναφορά σέ ἀδελφές ἐκκλησίες πέραν τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι θεολογικῶς ἐπιτρεπτή.

Τό **Φιλιόκβε** προβάλλεται ἀπό τήν ρωμαιοκαθολική πλευρά σάν μία ἄλλη νόμιμη ἔκφρασις τῆς διδασκαλίας περί ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἰσότιμη θεολογικῶς πρὸς τήν Ὁρθόδοξο διδασκαλία περί τῆς «ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς» ἐκπορεύσεως. Ἀποψι, τήν ὁποία δυστυχῶς ὑποστηρίζουν και ὠρισμένοι ἡμέτεροι θεολόγοι.

Τό παπικό ἄλλωστε **Πρωτεῖον** ὁ Ποντίφηκας τό κρατεῖ ὡς ἀπαρασάλευτο προνόμιο, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν πρόσφατη ἀπάλειψι τοῦ τίτου τοῦ Πατριάρχου τῆς Δύσεως ἀπό τόν νῦν Πάπα Βενέδικτο τόν ΙΣΤ', ἀπό τήν ἀναφορά στήν παγκόσμια διακονία τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου και τῶν διαδόχων του κατά τήν ὁμιλία του στόν Πατριαρχικό Ναό, καθὼς και ἀπό πρόσφατο ἐπίσης λόγο του πού διαλαμβάνει τά ἀκόλουθα: «μέσα στήν κοινωνία μέ τούς Διαδόχους τῶν Ἀποστόλων, τῶν ὁποίων τήν ὄρατή ἐνότητα τήν ἐγγυᾶται ὁ Διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἡ Οὐκρανική Καθολική Κοινότητα [σ.σ. οὐνιτική] κατόρθωσε νά διατηρήσει ζωντανή τήν Ἱερή Παράδοση στήν ἀκεραιότητά της» (Ἐφημ. Καθολική, ἀριθμ.

φύλ. 3046/18-4-2006).

Ἡ Οὐνία πολλαπλῶς καί ποικιλοτρόπως ἐνισχύεται καί ἐπιβεβαιώνεται, παρά τίς κατά καιρούς περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἑξαγγελίας τοῦ Πάπα. Ἡ ἀνειλικρινής αὐτὴ στάσις μαρτυρεῖται πλὴν τῶν ἄλλων περιπτώσεων καί ἀπὸ τὴν προκλητικὴ παρέμβασι τοῦ προηγουμένου Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄, ἡ ὁποία ὠδήγησε σέ ναυάγιο τὸν Ὁρθοδοξορωμαιοκαθολικό διάλογο στὴν Βαλτιμόρη, καθὼς καί ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ νῦν Πάπα πρὸς τὸν Καρδινάλιο Λιουμπομίρ Χούζαρ, τὸν οὐνίτη Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Οὐκρανίας. Στὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολῇ (22/2/2006) σημειώνεται μέ ἔμφαση: «Ἐπιβάλλεται νά ἐξασφαλίσουμε τὴν παρουσία καί τῶν δύο μεγάλων φορέων τῆς μοναδικῆς Παραδόσεως (τοῦ λατινικοῦ καί τοῦ ἀνατολικοῦ) ... Διπλῆ εἶναι ἡ ἀποστολή, πού ἔχει ἀνατεθεῖ στὴν Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία, πού βρῖσκεται σέ πλήρη κοινωνία μέ τὸν Διάδοχο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: ἀπὸ τῆ μιά πλευρὰ νά διατηρήσει ὁρατὴ μέσα στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία τὴν ἀνατολικὴ Παράδοσι· ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, νά εὐνοήσῃ τὴ σύγκλιση τῶν δύο παραδόσεων, μαρτυρῶντας ὅτι αὐτές ὄχι μόνο συνδυάζονται μεταξύ τους, ἀλλὰ καί ἀποτελοῦν μιά βαθειὰ ἐνότητα μέσα στὴν ποικιλία τους» (ἐνθ. ἄνωτ.).

Ἐπὶ τὴν ἔννοια αὐτὴ οἱ φιλόφρονες ἐκδηλώσεις, ὅπως αὐτές τῶν ἐπισκέψεων τοῦ Πάπα στό Φανάρι καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στό Βατικανό, χωρὶς τὴν προϋπόθεσι τῆς ἐνότητος στὴν Πίστι, ἐπιτυγχάνουν ἀφ' ἑνός μὲν νά δημιουργήσουν ψευδεῖς ἐντυπώσεις ἐνότητος καί νά ἀπομακρύνουν τὸν ἑτεροδόξο κόσμο ἀπὸ τοῦ νά προσβλέπῃ στὴν Ὁρθοδοξία ὡς πρὸς τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία, καί ἀφ' ἑτέρου νά ἀμβλύνουν τὸ δογματικὸ αἰσθητήριον πολλῶν Ὁρθοδόξων ἐπὶ πλέον δέ νά ἐξωθήσουν μερικούς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καί εὐλαβεῖς Ὁρθοδόξους, πού ἀνησυχοῦν γιὰ ὅσα ἀκαίρως καί παρά τοὺς Ἱερούς Κανόνες γίνονται, σέ ἀποκοπὴ τους ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί τὴν δημιουργία νέων σχισμάτων.

Γι' αὐτὸ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία μας, μέ πόνο δέ γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί ἀποβλέποντας στὴν διατήρησι ἀκαι-

νοτομήτου τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, διακηρύσσουμε πρὸς κάθε κατεύθυνσι ὅσα στίς 9/22 Ἀπριλίου 1980 διακήρυξε ἡ Ἑκτακτος Διπλῆ Ἱερά Σύναξις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεραῖς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους:

«Πιστεύομεν ὅτι ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἔχουσα τὸ πλήρωμα τῆς Χάριτος καί τῆς Ἀληθείας καί δι' αὐτὸ ἀδιάκοπον τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν.

»Ἀντιθέτως αἱ “ἐκκλησίαι” καί “ὁμολογίαι” τῆς Δύσεως ἔχουσαι εἰς πολλὰ σημεῖα διαστρέφει τὴν πίστιν τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων, στεροῦνται τῆς ἁγιαστικῆς Χάριτος, τῶν ἀληθῶν Μυστηρίων καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς...

»Ὁ μετὰ τῶν ἑτεροδόξων διάλογος, ἐφ' ὅσον ἀποβλέπει νά πληροφορήσῃ αὐτοὺς περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ὥστε ὅταν οὗτοι καταστοῦν δεκτικοὶ τοῦ θείου φωτισμοῦ καί διανοιχθοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ των νά ἐπανέλθουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, δέν εἶναι καταδικαστέος.

»Ὁ θεολογικὸς διάλογος οὐδόλως δέον νά συνοδεύεται ἀπὸ συμπροσευχάς, συμμετοχάς εἰς τὰς λειτουργικάς καί λατρευτικάς συνάξεις ἐκετέρων καί λοιπὰς ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι ἐνδέχεται νά δώσουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ ἡμετέρα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς ὡς πλήρη Ἐκκλησίαν καί τὸν Πάπαν ὡς κανονικὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης. Τοιαῦται ἐνέργειαι παραπλανοῦν καί τὸ Ὁρθόδοξον πλήρωμα καί τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, δίδουσαι εἰς αὐτοὺς τὴν ἐσφαλμένην ἐντύπωσιν περὶ τοῦ τί φρονεῖ περὶ αὐτῶν ἡ Ὁρθοδοξία...

»Τὸ Ἁγιον Ὁρος χάριτι Θεοῦ μένει πιστόν, ὡς καί ὁ Ὁρθόδοξος τοῦ Κυρίου λαός εἰς τὴν Πίστιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐξ ἀγάπης καί πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, οἱ ὁποῖοι οὐσιαστικῶς βοηθοῦνται ὅταν οἱ Ὁρθόδοξοι διὰ συνεποῦς Ὁρθοδόξου στάσεως τοὺς ὑποδεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς ἀσθενείας των καί τὸν τρόπον τῆς θεραπείας αὐτῶν.

»Αἱ ἀποτυχοῦσαι ἀπόπειραι τοῦ παρελθό-

ντος δι' ἔνωσιν διδάσκουν ὅτι διὰ μίαν μόνιμον καί κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἔνωσιν ἐν τῇ Ἁληθείᾳ τῆς Ἐκκλησίας προϋποτίθεται διάφορος προετοιμασία καί ὁδός ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἠκολουθήθησαν εἰς τό παρελθόν καί

φαίνεται νά ἀκολουθῶνται σήμερα».

ἜΑπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καί Προϊστάμενοι τῶν εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἀθω.

**ΑΝΗΣΥΧΟΥΜΕ ΒΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ
ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΔΡΥΪΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΠΩΓΩΝΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΚΟΝΙΤΣΗΣ**

Σήμερα, Τετάρτη, 13 Δεκεμβρίου 2006, πραγματοποιήθηκε στήν Κόνιτσα ἡ μηνιαία Σύναξη τῶν Ἐφημερίων τῆς ἐν λόγῳ Ἐπαρχίας, ἔπειτα ἀπό ἐκείνη τῆς περασμένης Δευτέρας, 11 Δεκεμβρίου, γιά τούς Ἐφημερίους τοῦ Πωγωνίου, στό Δελδινάκι.

Συζητήθηκαν, σέ κλίμα ἐγκαρδιότητος καί ἀγάπης, θέματα πού ἀφοροῦν στίς ἀκριτικές μας Ἐνορίες.

Ἐκεῖνο, ὅμως τό θέμα πού ζωνερά ἀπασχόλησε τούς αἰδεσιμωτάτους Συνέδρους ἦταν ἀφ' ἑνός μὲν ἡ ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στό Φανάρι, ἀφ' ἑτέρου δέ τό ταξίδι τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στό Βατικανό, ἀπό σήμερα (13.12.2006) μέχρι τό ἐρχόμενο Σάββατο (16.12.2006).

Οἱ Ἱερεῖς μας ἐτόνισαν ὅτι κατ' ἀρχήν δέν εἶναι ἀντίθετοι μέ τούς διαχριστιανικούς διαλόγους ἢ καί τίς συνεργασίες. Ἀντιτίθενται ὅμως σφόδρα καί ἀνησυχοῦν βαθεῖα γιά τίς συμπροσευχές τῶν Ὁρθοδόξων Ἱεραρχῶν μέ τούς αἰρετικούς παπικούς, ἐκφράζοντας καί τήν ἀγωνία τῶν ποιμνίων τους μέ ὅσα βλέπουν καί ἀκοῦνε στήν Τηλεόραση καί στό Ραδιόφωνο.

Πράγματι! Στήν ἀκριτική μας Μητρόπολη ὑπάρχει διάχυτη ἡ ἀνησυχία πολλῶν Χριστιανῶν μας, οἱ ὁποῖοι διερωτῶνται πού πηγαίνουμε; Ἐπίκειται ἡ Ἐνωση μέ τούς παπικούς;

Μά αὐτοί ἔχουν πολλές δογματικές πλάνες, πέρα ἀπό τό πρωτεῖο καί τό ἀλάθητο τοῦ πάπα. Μήπως τίς ἀπαρνήθηκαν καί δέν τό γνωρίζουμε; Γιατί ἄν κρίνη κανεῖς ἀπό τά ὅσα διεκήρυττε ἕνας νέος Ἱεράρχης νησιωτικῆς Μητροπόλεως, μᾶλλον κάτι τέτοιο συνέβη ἢ, πιθανῶς, πρόκειται νά συμβῆ...

Πάντως ὅλοι οἱ αἰδεσιμώτατοι Πατέρες ἐξέφρασαν τήν ἔντονη ἀντίθεσή τους μέ τά τεκταινόμενα. Διότι ἐνῶ φαίνεται νά πραγματοποιεῖται προσέγγιση τῆς Ὁρθοδοξίας μέ τόν αἰρετικό Παπισμό, στήν πραγματικότητα ὑπάρχει δάσιμος ὁ φόβος διασπάσεως καί διχασμοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος, πρὸς χάραν τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν τῆς μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας.

Ἀπό τήν ἀκριτική Μητρόπολη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης, κρούομε τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Καί χωρίς τό παράπαν ν' ἀμφισβητοῦμε τήν ὀρθοδοξία οὐδενός, λέμε, ἐν τούτοις, ὅτι ἀπαιτεῖται σύνεση καί σεβασμός ὄχι μόνο στά ὄρια «ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες» μας, ἀλλά καί πρὸς τήν συνείδηση τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου καί λαοῦ καί τῶν μοναχικῶν ταγμάτων, ἡ ὁποία πλήττεται δεινῶς ἀπό τά τολμηρά καί προκλητικά συνάμα, ἀνοίγματα πρὸς τό αἰρετικό καί, δυστυχῶς, ἀμετανόητο Βατικανό. Φύλακες, γρηγορεῖτε!

**ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΣΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟ¹**
του Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀθανασίου Ἀναστασίου,
Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου

Πραγματοποιήθηκε τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου καί τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας στό Βατικανό. Δυστυχῶς ἡ ἐπίσκεψη αὐτή ἐπιβεβαίωσε τῆς ἀνησυχίας ὄλων ἐκείνων πού εἶχαν ἐκφράσει τήν ἀντίθεσή τους.

Ἐπεκράτησε καί ἐδῶ ὅ,τι καί πρὶν ἀπό μερικῆς ἡμέρας στό Φανάρι: ἡ θυσία τῆς θεολογικῆς ἀλήθειας στόν βωμό τῶν ἐντυπώσεων, τῆς διπλωματίας, τῆς «κοινωνικῆς πολιτικῆς» καί τῶν «καλῶν σχέσεων», τῶν προσωπικῶν φιλοδοξιῶν καί ἐπιδιώξεων, τῆς προβολῆς καί τῶν ἐντυπώσεων. Ὅλη ἡ ἐπίσκεψη, ἄλλωστε εἶναι φανερό πῶς ὀργανώθηκε μέ κριτήρια καθαρά ἐπικοινωνιακά καί μέ τρόπο, ὥστε τεχνηέντως νά ἀποκρύπτεται ὁ οὐσιαστικός της χαρακτήρας καί οἱ συνέπειές της.

Ἀπό τήν ἀρχή τονίζοταν ἐκ μέρους τῶν συμμετεχόντων στήν ἀποστολή ὅτι αὐτή θά εἶχε δῆθεν μόνον ἐθιμοτυπικό χαρακτήρα καί ὅτι οἱ συζητήσεις θά περιοριζόταν σέ κοινωνικά ζητήματα. Πρόκειται γιά κινήσεις τακτικῆς, πού προκαλοῦν τόν ἀποπροσανατολισμό τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τόν ἐθισμό καί τήν ἀμβλυνση τῆς συνειδήσεώς του.

Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπό τό τί συζητήθηκε στό Βατικανό ὑπάρχουν συγκεκριμένα καί οὐσιαστικά δεδομένα τά ὁποῖα δέν ἀπαλείφονται καί δέν παραβλέπονται, παρὰ τῆς συστηματικῆς προσπάθειας ὠραιοποιήσεως καί ἀποσιωπήσεώς τους.

Τό πιό οὐσιαστικό ἀπό αὐτά εἶναι ἡ παροχή στόν Πάπα καί στό Βατικανό ἐκκλησιαστικῆς ἀναγνωρίσεως ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας. Τά κείμενα, οἱ προσφωνήσεις, ἡ συνολική παρουσία καί συμπεριφορά τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς συνοδείας του ἀπέπνεαν αὐτή τήν

ἀντίληψη: ὅτι πραγματοποιοῦσαν ἐπίσκεψη σέ μιᾶ «ἀδελφῆ ἐκκλησία», σέ ἕναν «ἀγαπητό ἀδελφό», σέ ἕναν «ἀγιώτατο ἐπίσκοπο» καί ὄχι σέ ἕναν αἰρεσιάρχη, ὄχι στό κέντρο τῆς παναιρέσεως, πού προκάλεσε τήν μεγαλύτερη παραποίηση τοῦ χριστιανισμοῦ καί πού δέν ἔπαψε ποτέ νά ἀποτελεῖ ἀνοιχτή πληγή γιά τήν Ἐκκλησία καί τό Ἔθνος μας. Γι' αὐτό καί ἡ τόση θέρμη, ἡ εὐφορία, ἡ διαχυτικότητα, οἱ ἐναγκαλισμοί, οἱ ἀσπασμοί. Γι' αὐτό ἡ θεαματικότητα καί ὁ ἐντυπωσιασμός, πού ἐπιχειρεῖ νά ἐπικαλύψει τῆς ἀποκλίσεις, τῆς ἐκχωρήσεις, τούς συμβιβασμούς. Γι' αὐτό ἡ ἐπικοινωνιακή τακτική, οἱ γενικόλογες ἀναφορές καί τά εὐχολόγια πού δημιουργοῦν μιᾶ ἐπίπλαστη πραγματικότητα, μιᾶ ψευδεπίγραφη εἰκόνα βασισμένη στήν σύγχυση, τόν ἀποπροσανατολισμό καί τήν μονομερῆ πληροφόρηση.

Καμμία συζήτηση καί καμμία ὑπεύθυνη καί ὀλοκληρωμένη ἐνημέρωση δέν προηγήθηκε αὐτῆς τῆς ἐπισκέψεως. Δέν ὑπῆρχε σχετική ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας ἡ ὁποία παρακάμφθηκε καί ἀγνοήθηκε, παρότι ἦταν ἡ μόνη ἀρμόδια γιά νά ἀποφασίσει γιά ἕνα τόσο σπουδαῖο ζήτημα. Γιά τήν ἀγνόηση αὐτῆς τῆς Ἱεραρχίας ἔχουν ἀντιδράσει καί πολλοί Ἱεράρχες οἱ ὁποῖοι διετύπωσαν καί γραπτῶς τήν ἀντίθεσή τους στήν μετάδοση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στό Βατικανό.

Παρακάμφθηκε καί ἀγνοήθηκε συστηματικά τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας², οἱ κληρικοί, οἱ μοναχοί, ὁ πιστός λαός τοῦ Θεοῦ, πού ἐπανειλημμένα καί μέ κάθε τρόπο ἔχουν δηλώσει τήν ἔντονη ἀντίθεσή τους στά οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας μας.

Καί τίθεται τό ἐρώτημα: ἀπό ποιόν καθορί-

1. Ἀναδημοσίευση ἀπό τήν ἑκτακτη ἐκδοση Ἐν Συνειδήσει τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου.
2. Οἱ ἔντονοι ὑπογραμμισμοί ἀνήκουν στήν «Π».

στηκε και από ποιόν εγκρίθηκε τό πρόγραμμα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου στό Βατικανό; Ἐπίσης, ἄπό ποιόν ἐγκρίθηκε τό κείμενο τῆς Κοινῆς Δηλώσεως πού ὑπογράφηκε ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τόν Πάπα; Ἦταν σέ γνώση καί εἶχε τήν ἐγκριση τῆς Ἱεραρχίας τό συγκεκριμένο κείμενο; Μέ ποιὰ ἐξουσιοδότηση ἀνελήφθησαν οἱ κοινές δεσμεύσεις γιά συνεργασία καί κοινή πορεία μέ τό Βατικανό «διά τήν ἐνίσχυσιν τῆς ἀξιοπιστίας τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος»; **Θεωροῦμε ὅτι τό μήνυμα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἀναξιόπιστο καί ἔχει τήν ἀνάγκη τῆς παπικῆς ἐνισχύσεως;** Μέ ποιὰ ἐξουσιοδότηση ἀνελήφθησαν οἱ δεσμεύσεις γιά προώθηση τοῦ διαθρησκευτικοῦ διαλόγου, τόν ὅποιο συστηματικά χρησιμοποιεῖ τό Βατικανό γιά τήν ἐδραίωση τοῦ ρόλου τοῦ Πάπα ὡς θρησκευτικοῦ πλανητάρχου;

Εἶναι δεδομένο ὅτι ὁ Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος μέ τήν ἐπίσκεψή του στό Βατικανό στήν οὐσία δέν ἐκπροσωποῦσε τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί δέν ἐξέφρασε τό φρόνημα καί τήν θέληση τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τοῦ εὐσεβοῦς κλήρου καί τῶν μοναχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἶναι πράγματι ὀδυνηρή ἡ διαπίστωση καί μᾶς προκαλεῖ βαθύτατο πόνο καί θλίψη τό γεγονός ὅτι ὁ Μακαριώτατος ἐπιλέγει νά ἀνταλλάξει τήν ἐκτίμηση καί τήν ἀγάπη τοῦ εὐσεβοῦς κλήρου καί τοῦ λαοῦ μέ τήν παπική ἀναγνώριση καί τήν καταξίωσή του στό οἰκουμηνιστικό στερέωμα. Ἐπιλέγει τήν εἴσοδό του στήν λογική τῶν συμβιβασμῶν, τῶν ἐκπτώσεων καί τῶν παραχωρήσεων πρός τόν Πάπα μέ τό πρόσχημα τοῦ κοινωνικοῦ διαλόγου.

Ἀποζητοῦμε διακαῶς τόν διάλογο καί τήν συνεργασία μέ τόν Πάπα, προσδοκῶντας μέσα ἀπ' αὐτόν ἐπιβράβευση καί ἐπιβεβαίωση. Καί εἶναι ἰδιαίτερα λυπηρό τό γεγονός ὅτι καί ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες προβαίνουν σέ ἀνάλογες ἐνέργειες μεμονωμένα καί ἀνεξάρτητα, χωρίς καμμία προηγούμενη συνεννόηση ἢ συνεργασία μέ τίς ὑπόλοιπες ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ἡ τακτική αὐτή ἀποσκοπεῖ πολλές φορές στήν ἐπίλυση ἐσωτερικῶν τους ζητημάτων, τήν προβολή ἐθνικῶν αἰτημάτων, ἀλλά (καί τό ἀκόμη χειρότερο) καί στήν ἐνί-

σχυση τῆς θέσεώς τους καί τήν ἐπιβολή τους ἐναντι τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἐπισημαίνεται ἔτσι μία **θλιβερή εἰκόνα μίας Ὁρθοδοξίας διηρημένης μέ τούς ἡγέτες τῆς νά προσφεύγουν στόν Πάπα καί νά τόν καθιστοῦν ρυθμιστή τῶν θρησκευτικῶν καί ὄχι μόνον ὑποθέσεων**, πηγὴ ἀναγνωρίσεως καί καταξιώσεως, ἐνισχύοντας, ἔτσι, οἱ ἴδιοι τόν ρόλο του ὡς θρησκευτικοῦ πλανητάρχου. Ἡ ὀρθοδοξία δέν εἶναι ὑπόθεση ἑνός ἢ ὀλίγων, ἀλλά κοινή ὑπόθεση τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί τοῦ πληρώματός τους.

Μέ τήν ἀρχιεπισκοπική ἐπίσκεψη στόν Πάπα ἀναγνωρίζουμε τό Βατικανό ὡς Ἐκκλησία ὑποθαμιζοντας καί σχετικοποιώντας ἔτσι τήν ἀλήθεια τῆς Μίας Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας πού διασώζει ἡ ὀρθοδοξία. Καί μέ ἀντάλλαγμα τί; Τήν συμφωνία συνεργασίας μέ τόν Πάπα γιά τήν διάσωση τοῦ θρησκευτικοῦ χαρακτήρα τῆς Εὐρώπης! Μά οἱ Εὐρωπαῖοι ἀπέρριψαν τόν χριστιανισμό ἐξαιτίας τοῦ θλιβεροῦ κακέκτυπου πού δημιούργησε καί τούς προέβαλε ὁ Πάπας. Αὐτόν τόν καταρρακωμένο καί ἀποσυντεθειμένο θεολογικά παπισμό, πού ἀδυνατεῖ νά ἐκφέρει πνευματικό λόγο καί νά συγκρατήσῃ τά κύματα τῆς ἀπορρίψεως ἐκ μέρους τῶν ἰδίων τῶν πιστῶν του τόν ἀναγνωρίζουμε καί τόν καταξιώνουμε, τόν «ἀνακηρύσσουμε» ἐκδιαστικά σέ Ἐκκλησία καί τόν καθιστοῦμε σύμμαχό μας στήν προσπάθεια θεραπείας τῶν προβλημάτων πού ὁ ἴδιος προκάλεσε.

Ἴσως τό ἐπιχείρημα νά ἐπιθετῆ τούς ἀφελεῖς. Δέν εἶναι, ὅμως δυνατόν νά πείσει τόν πιστό λαό πού μέ ἀμηχανία, ἀπαρέσκεια καί βαθύτατη θλίψη παρακολούθησε ὅλη αὐτή τήν σκηνοθετημένη παράσταση στό Βατικανό. Γιατί ὁ λαός καί κρίση διαθέτει καί αἰσθητήριο, ὥστε νά ἀναγνωρίζῃ καί νά ἀντιλαμβάνεται τήν πραγματική ἀλήθεια, τά κίνητρα, τίς σκοπιμότητες καί τίς συνέπειές τους. Διαθέτει κρίση καί μνήμη, ὥστε νά μὴ λησμονεῖ τίς προηγούμενες ὑποσχέσεις τοῦ Μακαριωτάτου γιά πιστότητα στήν παράδοση στά θέματα τῆς πίστεως. Δέν λησμονεῖ, ἐπίσης, τίς ἀρχιεπισκοπικές δηλώσεις καί τήν πληθώρα τῶν «ἐξηγήσεων»

πού δίδονταν τό 2001, γιά νά δικαιολογήσουν τήν τότε επίσκεψη τοῦ προηγούμενου Πάπα στήν Ἑλλάδα καί τήν επίσημη ὑποδοχή του μέ ἐκκλησιαστικές τιμές καί ἀναγνώριση ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τότε ἡ δικαιολογία ἦταν ὅτι ἡ επίσκεψη μᾶς «ἐπιβλήθηκε» ἀπό τήν Πολιτεία, πού τόν εἶχε καλέσει ὡς ἀρχηγό κράτους. [Σέ συνέντευξή του, ὅμως, στό ἰταλικό περιοδικό «Espresso» ἀποκαλύπτει τίς ἀληθινές του διαθέσεις γιά τήν επίσκεψη τοῦ Πάπα στήν Ἀθήνα. «Διατηρῶ ἐξαιρετικές σχέσεις, δήλωνε, μέ τήν ἑλληνική καθολική κοινότητα. Ὅρισμένοι ἀπό τούς ἐπισκόπους της ἦταν συμμαθητές μου στό καθολικό σχολεῖο τῶν Γάλλων Μαριανῶν Ἀδελφῶν (σ.σ. τήν Λεόντειον). Κάναμε συγκεκριμένα θήματα ἀπό κοινοῦ, γιά παράδειγμα κάναμε δυνατή τήν επίσκεψη τοῦ Πάπα τό 2001, ἡ ὁποία συνάντησε πολύ ἰσχυρή ἀντίδραση σ' ἐμᾶς, ἀλλά τή φέραμε σέ πέρας, πρᾶγμα πού ἱκανοποίησε ὅλους» (βλ. ἐφημ. Ὁρθόδοξος Τύπος, 3 Μαρτίου 2006, σ. 5)].

Τώρα πού ὁ Μακαριώτατος καί τά ὑπόλοιπα μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας αὐτοβούλως ἐπισκέφθηκαν τό Βατικανό, ἡ δικαιολογία εἶναι ὅτι ἀπαντοῦμε στήν επίσκεψη τοῦ Πάπα καί θά συζητήσουμε μόνον κοινωνικά καί ὄχι θεολογικά ζητήματα. Τήν ἐπόμενη φορὰ θά ἐπισκεφθεῖ ὁ Πάπας τήν Ἑλλάδα ἀνταπαντώντας στήν δική μας επίσκεψη. Ἐχοντας καλλιιεργήσει ἤδη τό πνεῦμα τῆς καλῆς συνεργασίας μεταξὺ μας, ἔχοντας ἐπιτύχει τήν «ταυτότητα ἀπόψεων» σέ κοινωνικά καί πολιτιστικά ζητήματα, θά μπορούμε νά συζητήσουμε καί τά θεολογικά ζητήματα καί νά προδοῦμε καί σέ μεγαλύτερα ἀνοίγματα καί παραχωρήσεις στά θέματα τῆς πίστεως.

Ἡ τακτική εὐκόλα ἀναγνώσιμη καί προδλέψιμη. Μέ προκάλυψη καί ἐλιγμούς προχωροῦμε σταδιακά, βῆμα πρὸς βῆμα, κερδίζοντας κάθε φορὰ καί μία καινούργια θέση μέχρι τήν κυρίευση τοῦ τελικοῦ στόχου.

Προβάλλεται, ἐπίσης, ἡ δικαιολογία ὅτι «δέν ἀλλάζουμε τήν πίστη μας» ἢ ὅτι «δέν κάνομε καμμία παραχώρηση στά δογματικά». Ἡ ἐπίσημη ἐκκλησιαστική ἀναγνώριση τοῦ

Πάπα καί τοῦ Βατικανοῦ δέν ἀναιρεῖ τήν ἔννοια τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας; Δέν συνιστᾷ αὐτό σχετικοποίηση τῆς πίστεως καί τῆς ἀληθείας; Δέν θίγεται καί δέν ὑποτιμᾶται ἡ ἀλήθεια, ὅταν τοποθετεῖται ἐπὶ ἴσοις ὄροις δίπλα στήν πλάνη καί τήν αἵρεση;

Εἶναι, ἄραγε, μικρὴ παραχώρηση στά θέματα τῆς πίστεως ἡ ἐπίσημη ἀναγνώριση τῆς αἵρέσεως καί ὁ συσχετισμός μας μέ τούς αἰρεσιάρχες; Ὁ Μακαριώτατος στήν διάρκεια τῆς ἐπισκέψεώς του στό Βατικανό ἐναπέθεσε ἕνα ἐπίχρυσο στεφάνι στόν τάφο τοῦ Πάπα Ἰωάννη Παύλου τοῦ Β', στό ὁποῖο ἀναγράφονται τά ἑξῆς: «Ἐδούλευσε εἰς τό Εὐαγγέλιον, ἀπόσπασμα ἀπό τήν ἐπιστολή πρὸς Φιλιππησίους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου». Τόση τιμὴ καί τόση ἀναγνώριση στόν ἡγέτη τῆς μεγαλύτερης αἵρέσεως, πού διέστρεψε παντελῶς τό πνεῦμα καί τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου!

Λίγο πρὶν τήν ἀναχώρησή του ἀπό τό Βατικανό ὁ Μακαριώτατος ἀνέφερε τά ἑξῆς χαρακτηριστικά καί δηλωτικά τῶν προθέσεών του στήν προσφώνησή του πρὸς τόν Καρδινάλιο Κάσπερ: «Αὐριο φεύγουμε, ἀφήνοντας πίσω μας ἀδελφούς, μέ τούς ὁποίους θά συνεχίσουμε νά συναντώμεθα καί νά διαλεγώμεθα ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ. Ἀποχωροῦμε πλήρεις εὐγνωμοσύνης καί ἱκανοποιήσεως: εὐγνωμοσύνης γιά τήν ἀδελφική φιλοξενία πού μᾶς ἐπιφυλάχθηκε καί τίς χειρονομίες τιμῆς πού μᾶς ἀποδόθηκαν, δείγματα ἑναρξῆς μίας **νέας ἐποχῆς** ἀγαθῶν σχέσεων καί ἐμπιστοσύνης· ἱκανοποίησεως, γιατί εἶχαμε τήν ἰδιαίτερη εὐλογία, ἀφ' ἑνός μὲν νά προσκυνήσουμε χώρους πανίερους τῆς κοινῆς πίστεως καί εὐλαβείας, ἀφ' ἑτέρου δέ νά ἑναρμονίσουμε τή χριστιανική μας μαρτυρία καί νά συντονίσουμε τή γόνιμη συνεργασία μας στήν Εὐρώπη τῶν κοινῶν ἀρχῶν καί ἀξιών».

Εἶναι χαρακτηριστική ἡ εὐκολία μέ τήν ὁποία εἰσερχόμαστε στήν «νέα ἐποχή» παραθεωρώντας τό παρελθόν καί τίς παρακαταθήκες τῶν Ἀγίων Πατέρων. «Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τήν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχή θύματα τοῦ ἀρχεκάκου

ὄφειλες καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπὲρ αὐτῶν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τὰ σφάλματα ἐκείνων» (!!!), ἀνέφερε ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης στήν θρονική ἐορτή τοῦ 1998. Εἶναι αὐτή ἡ «ἀνακάθαρση τῆς ἐκκλησιαστικῆς μνήμης» πού πρέπει νά οἰκοδομηθεῖ, ὅπως εὔχεται ὁ Μακαριώτατος στήν προσφώνησή του πρὸς τόν Πάπα;

Ἡ μαρτυρία, ὅμως, τῶν Ἁγίων Πατέρων εἶναι ἀναλλοίωτη καὶ διαχρονική. Εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς ἀγιοπνευματικῆς ἐμπειρίας καὶ τοῦ φωτισμοῦ τῶν Ἁγίων μας, πού ἀπλανῶς ἐδογματίσαν καὶ ἐκήρυξαν τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας. Ἡ μαρτυρία αὐτὴ δέν περιορίζεται στὰ χρονικά ὄρια μίας συγκεκριμένης περιόδου, ἀλλὰ διατηρεῖ τὴν οὐσιαστικὴ τῆς ἀξία καὶ τὸ μήνυμά της σέ κάθε ἐποχὴ καὶ σέ κάθε περίστασι. «Ἰησοῦς Χριστός χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. 13,8).

Αὐτὴ εἶναι ἡ κοινὴ πεποίθησι τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν. Αὐτὰ ἀντιλαμβάνεται καὶ τὸ ρωμαϊκὸ αἰσθητήριον πού ἐνίσταται καὶ ἀντιδρᾷ. Γιατί γνωρίζει πολὺ καλά, μέσα ἀπὸ τὴν μακραίωνη ἐμπειρία καὶ τὴν ἱστορικὴν του μνήμη ὅτι **ἡ Ὁρθοδοξία καὶ τὸ Ἔθνος μας οὐδέποτε ὠφελήθησαν ἀπὸ τὸν παπισμὸν. Ὅτι τὸ Βατικανὸν σέ καμμία περίπτωσι δέν ἔχει μεταβάλλει τὴν τακτικὴν του, δέν ἔχει ἀνασκευάσει καμμία ἀπὸ τίς κακοδοξίας του.** Ἀντιθέτως ἡ δικὴ μας πλευρὰ προχωρεῖ συνεχῶς σέ παραχωρήσεις καὶ συμβιβασμούς. Αὐτὴ ἡ πορεία τῶν συνεχῶν ὑποχωρήσεων γεμίζει μέ πικρία καὶ πόνο τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα. Ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ κληρικοὶ μας θλίβονται καὶ ἀγανακτοῦν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀμετρη πορεία τῶν οἰκουμενιστικῶν ἀνοιγμάτων. Εὔχεται δέ καὶ ἀναμένει ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ταγοὺς του νά ἀφουγκραθοῦν τὸ αἶτημα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν του, ὥστε νά μὴν ἐπιναληφθοῦν ἀνάλογες κινήσεις πού ἀποδείχθηκαν ἄστοχες καὶ ζημιογόνες.

Σταματῶ σάν νά βρίσκω ἓνα πετράδι... Καθρεφτίζω σ' αὐτό τὸν ἑαυτό μου

– Γέροντα, πῶς προκαλεῖται ἡ καλὴ ἀνησυχία;

– Ἄς ὑποθέσουμε, διαβάζω ἓνα πνευματικὸ βιβλίον καὶ μοῦ κάνει ἐντύπωση κάποιον σημεῖον. Σταματῶ ἐκεῖ –σάν νά βρίσκω ἓνα πετράδι καὶ θέλω νά δῶ τί εἶναι– καὶ τὸ μελετῶ. Καθρεφτίζω σ' αὐτό τὸν ἑαυτό μου, ρωτῶ μετὰ ἂν τὸ κατάλαβα σωστὰ καὶ προσπαθῶ νά τὸ ἐφαρμόσω. Στὴν συνέχεια ρωτῶ ἂν τὸ ἐφαρμόσω σωστὰ. Ἔτσι σιγά-σιγά μαθαίνω νά προχωρῶ σωστὰ στήν πνευματικὴ ζωὴ. Ποιὸς μοῦ εἶχε μιλήσει ἐμένα γιὰ Ἄβδᾶ Ἰσαάκ; Ἔνας μπακάλης μοῦ τύλιξε μὰ φορὰ μὰ γρέγκα σέ ἓνα φύλλον ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη». Ὅταν τὴν ξετύλιγα, ἔπεσε τὸ μάτι μου στὸ κείμενον πού ἦταν γραμμένο στὸ χαρτί. Ἦταν ἀπὸ τὸν Ἄβδᾶ Ἰσαάκ. Τὸ πῆρα, τὸ στέγνωσα στὸν ἥλιον, τὸ διάβασα καὶ μέ διέλυσε. Μέ τὴν ἀνάγνωσι αὐτὴ πέρασα ἓναν χρόνον· τὸ διάβαζα - τὸ ξαναδιάβαζα, κι ἔτσι ἀγάπησα τὸν Ἄβδᾶ Ἰσαάκ. Ἀναρωτήθηκα ἂν ὑπάρχει βιβλίον. Ἔψαξα καὶ τρόμαξα νά βρῶ καὶ νά πάρω τὸ βιβλίον στὰ χεῖριά μου. Κι ἐσεῖς τόσα καὶ τόσα διαβάσετε· δέν σᾶς κάνει κάτι ἐντύπωση; Αὐτὸ πού σᾶς κάνει ἐντύπωση νά τὸ ἀντιγράψετε. Ἄν τὸ ἀντιγράψετε καὶ τὸ φέρετε συχνὰ στὸν νοῦ σας, δέν θά τὸ ξεχάσετε εὐκόλως καὶ θά τὸ ἐφαρμόσετε.

Ἄπὸ τὸ βιβλίον: Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, *Λόγοι Ε', Πάθη καὶ Ἀρετές*,

Ἔκδοσις Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης 2006, σ. 318-319.

ΔΕΙΤΑΣ ΜΟΝΑΖΟΥΣΑΣ ΕΙΣ ΘΕΜΑΤΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΣΙΩΠΑΝ; τῆς Θεοτέκνης Μοναχῆς Ἁγιοστεφανιτίσσης

Μέσα στήν κρίση καί τήν σύγχυση τῶν συγχρόνων οἰκουμενιστικῶν ἀνοιγμάτων τόσο ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅσο καί τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας περιμένουν οἱ πιστοί νά ἀκούσουν αὐθεντικό λόγο «περὶ τῆς Ἀληθείας τῆς πίστεως» ὄχι μόνο ἀπό τούς ἁγιορεῖτες πατέρες καί τούς λοιπούς γεροντάδες τῶν μοναστηριῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά ἀκόμη καί ἀπό τίς σύγχρονες ὀρθόδοξες μονάστριες πού προσεγγίζουν στόν ἀριθμό τίς τέσσερες χιλιάδες.

Τό ἐρώτημα εἶναι **«δεῖ τὰς μοναζούσας εἰς θέματα πίστεως σιωπᾶν καί ἀσχολεῖσθαι μόνον μέ τήν προσευχήν καί τό ἐργόχειρον;»**

Γιά νά δώσουμε ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό θά ἀνατρέξουμε στήν δισχιστική παράδοση τοῦ γυναικείου μοναχισμοῦ γιά νά δοῦμε τήν στάση τῶν ὁσίων ἀσκητριῶν τοῦ ἰσαγγέλου σχήματος.

Θά μπορούσαμε νά ἀρχίσουμε ἀπό τίς ἅγιες Μυροφόρες τοῦ Κυρίου μας, οἱ ὁποῖες ζέουσες τῷ πόθῳ τοῦ Νυμφίου τους προσέδραμον νύκτωρ στό μνήμα τοῦ Ἀναστάτος Κυρίου καί ἔλαβαν πρῶτες τό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, ἐνῶ οἱ Μαθητές τοῦ Χριστοῦ, μολοντί ἄνδρες, παρέμειναν κεκλεισμένοι «διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων».

Ἀπό τούς πρώτους αἰῶνες ἔχουμε ἓνα πληθός ὁμολογητριῶν τῆς εἰς Χριστόν πίστεως καί παρθενομαρτύρων, τῶν ὁποίων ἡ καλλοποιός ἄθληση, καταγραφεῖσα στά γνωστά μαρτυρολόγια, ἐστερέωσε καί ἐνέπνευσε ὅλους τούς μεταγενέστερους ἀγῶνες γιά τήν ἐμμονή καί μαρτυρία στήν ἀγιάζουσα πίστη. Ἔτσι οἱ ἔγκλειστες στούς παρθενῶνες μαθήτριες τοῦ Ἀρχιμάρτυρος Χριστοῦ, μπρός στούς σκληρούς διωγμούς ἀπηνῶν τυράννων, τηρώντας τόν εὐαγγελικό λόγο «πᾶς οὖν ὅστις ὁμολο-

γήσει ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς»¹, κατέλιπαν τά ἱερά ἀσκητήρια καί γέμισαν τά ἀμφιθέατρα καί τίς ἀπαράκλητες φυλακές, πίνοντας ἐκουσίως τό ποτήριο τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ καί γενόμενες δεδοξασμένα μέλη τοῦ ἁγίου Σώματος Του.

Γνωστότατες ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ Πρωτομάρτυς καί ἰσαπόστολος Θέκλα, ἡ ἁγία Εὐνίκη, ἡ ἁγία Ἰουστίνα, προεστῶσα παρθένων, ἡ ἁγία Παρασκευή ἡ Ρωμαία ἡ θαυματουργός, ἡ ἁγία Φιλικητάτη, ἡ ἁγία Φεβρωνία, οἱ Τεσσαράκοντα ἅγιες παρθένες ἀσκήτριες, μαθήτριες τοῦ διακόνου Ἀμμούν ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Θράκης (ἐπί Λικινίου), ἡ ἁγία Ἀναστασία ἡ παρθένος (12 Ὀκτ.), ἡ ἁγία Ἀναστασία ἡ Ρωμαία (29 Ὀκτ.), οἱ αὐτάδελφες παρθενομάρτυρες Ἀγάπη, Χιονία καί Εἰρήνη, καί πλήθος ἄλλων ἐπισήμων καί ἀσήμων, γνωστῶν καί ἀγνωστων μαρτύρων τῆς πίστεως.

Ὅπως κατά τόν καιρό τῶν διωγμῶν τῶν πρωτοχριστιανικῶν χρόνων οἱ ἱερέες παρθένες ἔσπευσαν στό μαρτύριο καί ἐφοινίχθησαν τῷ ἰδίῳ αἵματι, ἔτσι καί στόν καιρό τῶν αἰρέσεων ἔγκλειστες μοναχές πρωτοστάτησαν στήν υπεράσπιση τῶν ἱερῶν δογμάτων τῆς Πίστεως.² Ἐξ ἄλλου πολλές ἐκ τῶν μοναζουσῶν εἶχαν ἐξαιρετή θεολογική κατάρτιση καί εἶχαν τήν δυνατότητα σέ περιστάσεις θεολογικῶν ἐρίδων νά διαφωτίσουν τούς εὐρισκομένους σέ προβληματισμό πιστούς.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος λέγει ὅτι ἡ ἀγνότης εἶναι προϋπόθεση καί ἔδαφος πρόσφορο γιά τήν θεολογία. Διό καί συνεχίζει σέ ἄλλο κεφάλαιο: «*Ἀγνεία μαθητῆν (ἐννοεῖ τόν Ἰωάννη τόν Εὐαγγελιστή) θεολόγον εἰργάσατο, δι' ἑαυτοῦ κρατύναντα τῆς Τριάδος τά*

1. *Ματθ. ι', 32.*

2. Βλ. καί ΘΕΟΤΕΚΝΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ, *Ἡ θέση τῆς μοναχῆς στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία*, ἔκδ. Ἱερῶς Μονῆς ἁγίου Στεφάνου, Ἁγία Μετέωρα 2004², σ. 87-95.

δόγματα»³ και ἐξηγεῖ ὅτι ὁ Λόγος Κυρίου (δηλαδή ὁ Ἰησοῦς), «ὁ ἐκ Κυρίου, ἀγνός διαμένων εἰς αἰῶνα αἰῶνος». Ἐπομένως ὁ ἀγνός μπορεῖ νά πλησιάζει καί νά γνωρίζει τόν ἀγνό Θεό. Ὅποιος δέ μέ διαφορετικές προϋποθέσεις πλησιάζει τόν Θεό—«ὁ τόν Θεόν μή γνούς, στοχαστικῶς ἀποφθέγγεται», δηλαδή ὁμιλεῖ περί Θεοῦ στοχαστικῶς—ἀκαδημαϊκῶς καί ὄχι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Τό χωρίο αὐτό ἐξηγεῖ τόν ζήλο καί τήν εὐαισθησία τῶν ἐν ἀγνεῖα διαγόντων γιά τήν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου καί τήν διάσωση τῆς ἀληθείας.

Στόν βίο τῆς **ἀγίας Μελάνης τῆς πρεσβυτέρας** (340-410) εὐρίσκομε τήν πληροφορία ὅτι, ὅταν ἡ Ρωμαία αὐτή ἀρχόντισσα ἀσκήτευε στήν ἀγία Ἱερουσαλήμ, μέ τήν ἐμβριθῆ γνώση τῶν Γραφῶν καί τόν φωτισμό τοῦ ἀγίου Πνεύματος κατώρθωσε νά ἐνώσει μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τούς ἀποσχισθέντες τετρακοσίους αἵρετικούς μοναχοῦς τοῦ Παυλίνου⁴. Ἐξαίροντας ὁ Παλλάδιος τήν δράση τῆς ἀγίας Μελάνης προσθέτει «καί πάντα αἵρετικόν πνευματομάχον συμπίσαντες εἰσήγαγον εἰς τήν Ἐκκλησίαν»⁵. Δηλαδή ἡ Ὁσία ἀσκήτρια ἀγωνίστηκε μαζί μέ ἄλλους ὁσίους Πατέρες νά ἐπαναφέρει στήν Ἐκκλησία τούς πνευματομάχους αἵρετικούς τῆς περιοχῆς, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἀποσχισθεῖ ἀπό τόν Ἐπίσκοπο Μελέτιο Ἀντιοχείας.

Τό 439 μ.Χ. ἡ **ἀγία Μελάνη ἡ νεωτέρα** (383-439), ἐγγονή τῆς προηγούμενης, μεταβαίνει στήν Κωνσταντινούπολη, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ θείου της Βολωσιανοῦ, ἐπάρχου τῆς Ρώμης. Στήν Βασιλεύουσα ἡ αἵρεση τοῦ Νεστορίου εἶχε ἀναστατώσει τίς τάξεις τῶν πιστῶν. Ἔτσι πολλές γυναῖκες συγκλητικῶν καί

λογίων ἀνδρῶν ἔρχονταν στήν ὄσια ἀσκήτρια νά συνομιλήσουν γιά τήν ὀρθόδοξη πίστη. Ἡ ὄσια Μελάνη, «ἔχουσα τό Πνεῦμα τό ἅγιον, ἀπό πρωΐας—ἕως ἑσπέρας οὐκ ἐπαύετο θεολογοῦσα καί πολλοῦς ἠπατημένους (ὑπό τοῦ Νεστορίου) ἐπέστρεφεν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει καί ἄλλους διστάζοντας ἐπεστήριξε καί ἀπαξιαπλῶς πάντας τούς παρατυγχάνοντας ὠφέλει τῇ θεοπνεύστῳ αὐτῆς διδασκαλίᾳ»⁶.

Ὡσαύτως μεγάλη ὁμολογήτρια ὑπῆρξε ἡ **ἀγία ῥΑνθουσα**, περιώνυμη ἀσκήτρια, ἡγουμένη καί κτητόρισα τῆς μονῆς τοῦ Μαντινέου στήν Παφλαγονία, μέ ἐννεακόσιες καλόγριες. Στόν καιρό τῆς εἰκονομαχίας, ὁ εἰκονομάχος αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος Ε΄ Κοπρώνυμος (741-775) ἀποστέλλει στήν Ἁγία ἕνα ἀξιωματοῦχο μέ στρατό γιά νά τήν πείσει μέ δία νά μήν προσκυνοῦν τίς ἅγιες εἰκόνες τῆς μονῆς, τίς ὁποῖες καί συγκέντρωσε. Ἡ Ἁγία δέν δέχτηκε νά παραδώσει τίς ἅγιες εἰκόνες· γι' αὐτό καί συνελήφθη ἀπό τούς στρατιῶτες. Μαζί της συνέλαβαν καί ὀδήγησαν σέ ἀνάκριση καί τόν ἀνεψιό της, πού ἦταν ἡγούμενος ἀνδρικοῦ μοναστηριοῦ. Ἀμέσως ἀρχίζουν νά μαστιγώνουν ἐπί πολύ τόν ἀνεψιό, τόν ὁποῖο ἡ ἀγία ῥΑνθουσα προτρέπει καί ἐνισχύει «ἐμμένειν τῇ ὁμολογίᾳ καί ἐγκαρτερεῖν ταῖς βασάνοις»⁷. Τόν ἡγούμενο, ὅταν τόν εἶδαν ἐτοιμοθάνατο, τόν ἄφησαν. Στήν συνέχεια δένουν ἐκ τεσσάρων σημείων τήν ἀγία ῥΑνθουσα καί ἀρχίζουν νά τήν μαστιγώνουν μέ ὦμά βούνευρα. Μετά παίρνουν τίς ἅγιες εἰκόνες, τίς βάζουν στήν φωτιά, καί πυρίκαυστες τίς θέτουν πάνω στήν ἀγία της κεφαλή, ἐνῶ κάτω ἀπό τά πόδια της θέτουν ἀναμμένα κάρβουνα. Ἡ Ἁγία, ὁμως, μέ τήν χάρη τοῦ Χριστοῦ ἔμεινε ἀκατάφλεκτος

3. ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΙΝΑΪΤΟΥ, «Περί τοῦ συνδέσμου τῆς ἐναρέτου Τριάδος ἐν ἀρεταῖς: [λέγω δὴ ἀγάπης, ἐλπίδος, καί πίστεως].», *Λόγος Α΄, Κλίμαξ*, ἔκδ. Ἱερός Μονῆς τοῦ Παρακλήτου, [Εἰσαγωγή - νεολληνική ἀπόδοσις - σχόλια - πίνακες ὑπό Ἀρχιμ. Ἱγνατίου], Ὡρωπός Ἀττικῆς 1986³, σ. 377.

4. ΤΣΑΜΗ ΔΗΜ., *Μελάνη, Μητρικόν*, τ. Α΄, σ. 158-159. Πρβλ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ Μ., *Ὁ Μοναχισμός ἐναντι τῆς αἱρέσεως εἰς τήν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν*, ἔκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 1980, σ. 102-103.

5. ΤΣΑΜΗ ΔΗΜ., *Μελανία πρεσβύτερη, Μητρικόν*, τ. Α΄, σ. 158-159.

6. DELEHAYE H., *Analecta Bollandiana* 22 (1903) 37.

7. *Συναξάριον Κωνσταντινουπόλεως*, στ. 850· *Acta Sanctorum Julii VI* (1729) 449.

καί γι' αυτό ἐξορίστηκε ἀπό τό ἱερό μοναστήρι της⁸.

Ἡ λογιωτάτη ἀρχόντισσα καί βυζαντινὴ ὑμνογράφος **Κασσιανή ἢ Κασσία** (800/805-843/867), σύμφωνα μέ τήν ὑπ' ἀριθ. 370 ἐπιστολή τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου ὑπῆρξε ὁμολογήτρια τῶν ἁγίων εἰκόνων.

Ἄσκησας ὁσίου, ἀφοῦ ἔλαβε ὑμνολογικά ἔργα της, τῆς ἀπαντᾷ δι' ἐπιστολῆς ὅτι ἐξεπλάγη «ἐνορῶν ἐπὶ κόρη ἀρτιφνεὶ τηλικαύτην γνῶσιν, δι' ἧς ὑπερῆρε» ὅλους τοὺς συγχρόνους της. Παράλληλα ἐξαίρει συγχρόνως τὴν πνευματικότητά της, διότι ὡς λέγει: «Δέν ἀρκεῖσαι στό ὅτι μαστιγώθηκες παλαιότερα, ἀλλά καί πάλι φαίνεσαι νά σφαδάζεις, καί νά μὴν μπορεῖς νά ἀντέξεις τόν ἔρωτα πού πυρπολεῖ τὴν καρδιά σου γιά τὴν καλή ὁμολογία. Μακάρι νά μείνεις φλογερή! Πράγματι, γνωρίζεις πολύ καλά πῶς τίποτε δέν εἶναι πιό ὁμορφο καί πιό τερπνὸ ἀπὸ τό νά πάσχεις ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καί νά πλουτίζεις σέ παθήματα»⁹. Στὴν ἴδια ἐπιστολή, ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης καθιστᾷ γνωστό στὴν λόγια ἀρχόντισσα, ὅτι δέν «ἐξενίσθη» γιά τὴν ἀπόφασή της νά γίνεῖ μοναχή, μετὰ τὴν κατάπαυση τοῦ διωγμοῦ, διότι γιά τόν ζῆλο τῆς ὁμολογίας τῆς ἐδόθη καί ὁ πόθος τῆς μοναχικῆς τελειότητος. «Ἐπεὶ ὁμολογία Χριστοῦ, δηλὸν ὅτι βίος τῆς μοναχικῆς τελειότητος ἀναλάμψειεν».

Στίς ἐπιστολές του ὁ πολύπαθος Στουδίτης εὐχαριστεῖ τὴν εὐγενή κόρη γιά τὴν ἀποστολή τῶν πρὸς τό ζῆν τόσο στόν ἴδιο, ὅσο καί στόν

μαθητὴ του Δωρόθεο, πού ἦταν καί ἐκεῖνος «πεφυλακισμένος ὑπὲρ Χριστοῦ»¹⁰ ἐγγισα τῆς οἰκίας τῆς ποιητρίας.

Σέ πολλές δέ ἄλλες ἐπιστολές του (**Μοναζούσαις, Εἰρήνη Πατριζία, Ἡγουμένη Ἰγνῶν, Κανονικαῖς** κ.λπ.) ὁ πυρφόρος πατήρ ἐπαινεῖ τίς μονάστριες γιά τίς ὑπὲρ Χριστοῦ διώξεις καί θλίψεις καί τίς προτρῶπει νά προσέχουν «τό ἀκοινωνήτον τῆς αἰρέσεως».

Στὴν ὑπ' ἀριθ. 403 ἐπιστολή τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου γίνεται λόγος γιά **τριακονταμελή μοναστικὴ ἀδελφότητα**, πού σύμψυχη διώχθηκε «διά τόν λόγον τοῦ Κυρίου». «Εἶναι χρέος μου –γράφει– περισσότερο ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἄλλο, ἐγὼ ὁ ταπεινός νά παρηγορῶ μέ λόγο καί νά ἐμψυχῶνῶ μέ συμβουλές ἐσᾶς, τίς ἀληθινὰ ἀδελφές καί μητέρες τοῦ Κυρίου... ἐσᾶς πού ὑπομένετε γιά τόν Χριστό καί τὴν στέρηση τῆς πνευματικῆς μητέρας καί χωρισμό μεταξύ σας καί ἀπομάκρυνση ἀπὸ τό ἔνδοξο μοναστήρι σας, καί δέβαια τὴν φυλάκιση ἔχοντας προηγουμένως μαστιγωθεῖ χάριν τῆς ὁμολογίας τῆς ἀληθείας»¹¹.

Στὴν ὑπ' ἀριθ. 412 ἐπιστολή ὁ ὁσίου Θεόδωρος συγχαίρει τὴν «**Εἰρήνη Πατριζία**», «διότι ἐγκαταλείψασα καί ἀξίωμα καί λαμπρὸ οἶκο καί πλῆθος οἰκετῶν» ἀφοῦ μαστιγώθηκε πρῶτα «ἀραμένη τόν σταυροφόρον βίον ἀπεωρίσθη ἐν μακροῖς νήσῳ». Διὰ τοῦτο βοᾷ: «νενίκηκε Χριστός ἐν σοί, καί διὰ σοῦ, ὃ καλλίγυναι, ὃ φιλομάρτυς καί, τό τρίτον, ὃ μητερ ἐμή· καλῶ γάρ τοῦτο ἐν πνεύματι, ὡς σὺναθλον, καί τῶν

8. Μελέτες σχετικὰ μέ τὴν ἀντίσταση πού προέβαλαν οἱ γυναῖκες κατὰ τὴν περίοδο τῆς Εἰκονομαχίας βλ. ΓΕΔΕΩΝ ΜΑΝΟΥΗΛ, «Ἡ γυνὴ ἐπὶ τῶν εἰκονομαχικῶν ἐρίδων», *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια Κωνσταντινουπόλεως* 3 (1882/83) 122-126, 137-143, 263-267, 277-288, 561-564, 577-580· HUXLEY GEORGE, «Women in Byzantine Iconoclasm», *Women and Monasticism*, Proceedings of the Athens Symposium 1988, Athens 1991, σ. 11-24.

9. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ, *Ἐπιστολές πρὸς Μοναχές*, [Κείμενα, Μετάφραση, Σχόλια], ἔκδ. Ἰ. Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Πανόραμα – Θεσσαλονίκης, 2003, σ. 307-309 [= FATOUROS G., *Theodori Stouditae Epistulae*, τ. Β', σ. 501-502· ΤΣΑΜΗ ΔΗΜ., «Θεοδώρου Στουδίτου, Ἐπιστολὴ Κασσία», *Μητρικόν*, τ. Δ', σ. 396-399].

10. FATOUROS G., *Theodori Stouditae Epistulae*, τ. Β', σ. 339-340· ΤΣΑΜΗ ΔΗΜ., «Θεοδώρου Στουδίτου, Ἐπιστολὴ Κασσία», *Μητρικόν*, τ. Δ', σ. 400-401.

11. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ, *Ἐπιστολές πρὸς Μοναχές*, σ. 214-5 [=FATOUROS G., «403. Μοναζούσαις», τ. Β', σ. 559· Ἐπιστολὴ ΝΘ'. - Μοναζούσαις. [υκ'], PG 99, 1273AD].

ἀπό σαρκός γνωριζομένων σπλάγγων ἐγγύτερον... Ἄλλά θάρσει· πολὺς σου ὁ μισθὸς ἐν οὐρανοῖς· ...εἴπερ ἐμμενοῦμεν ταῖς θεαῖς ὁμολογίαις ἕως τέλους»¹².*

Στὴν ὑπ' ἀριθ. 481 ἐπιστολή «τῆ ἡγουμένη Ἰγνῶν» γράφει: «Δέχθηκα τὴν ἔκφραση τῆς εὐλαθείας σου, ἀδελφὴ ἐν Κυρίῳ καὶ μέ τὰ δῶρα πού ἔστειλες καὶ μέ τὴν ἐκτίμηση πού τρέφεις γιὰ μᾶς... Νά θρῖσκετε παρηγορία μέ τὴν μελέτη τῶν θείων ἀναγνωσμάτων καὶ τὴν ψαλμωδία.. **Νά φυλάγεστε ἀπὸ τὴν κοινωνία μέ τούς αἰρετικούς, καὶ ἂν χρειαστεῖ νά κακοπαθήσετε μέχρι θανάτου γιὰ τὸν Χριστό, μέ κανέναν τρόπο νά μὴν προδώσετε τὴν πίστη. Τίποτε δὲν εἶναι προτιμότερο ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀπέδειξαν οἱ ψυχές οἱ ἀφιερωμένες στὸν Χριστό ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια μέχρι σήμερα· ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὑπάρχουν καὶ σήμερα μοναχές πού διώκονται καὶ ἐξορίζονται ἀπὸ τὰ μοναστήρια τους χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, προκειμένου νά μὴν μεταλάβουν ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν αἰρετικῶν»¹³.**

Στὴν ὑπ' ἀριθ. 404 ἐπιστολή «Κανονικαῖς [=μοναχαῖς]» προτρέπει: «Χαίρετε, μητέρες καὶ θυγατέρες ἐν Κυρίῳ. Χαίρετε, ἐσεῖς πού μέ πόθο ἐργάζεσθε τὰ εὐαγγελικά προστάγματα. Χαίρετε, κρίνα τοῦ νοητοῦ ἀγροῦ, πού ὡς πρὸς τὸν τόπο ἔχετε φντρώσει ἀνάμεσα σέ ἀγκάθια, ἀλλὰ ὡς πρὸς τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τρέχετε **μακριὰ ἀπὸ τὰ ἀγκάθια τῆς αἰρέσεως**»¹⁴.

Ἡ ἁγία **Θεοδοσία ἡ Κωνσταντινουπολίτισσα**

(† 729), ἡ διανείμασα τὴν παρουσία της στοὺς ἔνδεεις καὶ τὸν ἀσκητικὸ ἐκλεξαμένη βίο, στὸν καιρὸ τοῦ Λέοντος Γ' τοῦ Ἰσαύρου (717-741), ἀνεδείχθη ὁμολογήτρια καὶ μάρτυς γιὰ τίς ἅγιες εἰκόνες. Ἐπειδὴ ὁ Πατριάρχης Γερμανός (715-730) ἀντιστάθηκε στὴν εἰκονομαχικὴ πολιτικὴ τοῦ Λέοντος Γ', ἐκδιώχθηκε μέ προπηλακισμό ἀπὸ τὸν θρόνο του καὶ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὸν τυχοδιώκτη εἰκονομάχο Πατριάρχη Ἀναστάσιο (730-754). Κατόπιν ὁ αὐτοκράτωρ ἔδωσε ἐντολή στὸν σπαθάριο νά κατεβάσει καὶ νά καταστρέψει τὴν Δεσποτικὴ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, πού ἦταν ἀνηρητημένη στὴν λεγομένη Χαλκὴ Πύλη. Μόλις ἡ ἁγία πληροφορήθηκε τὴν διαταχθεῖσα ἀφαίρεση τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, ἔσπευσε μαζί μέ ἄλλες εὐλαβεῖς γυναῖκες στὴν Χαλκὴ πύλη. «Καὶ τραβώντας τὴν σκάλα ἔρριξαν κάτω τὸν σπαθάριο πού προσπαθοῦσε νά κατεβάσει τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ»¹⁵. Ὁ σπαθάριος σκοτώθηκε καὶ τότε πάραυτα οἱ ἄλλες γυναῖκες ξίφει ἀπεκεφαλίσθησαν, ἡ δὲ ὀσιομάρτυς Θεοδοσία «κέρати κριοῦ ἀπηνῶς ἐτελειώθη»¹⁶.

Τὸ λείψανο τῆς θεόνυμφης μάρτυρος μεταφέρθηκε στὴν περιοχὴ τοῦ Δεξιοκράτους, ὅπου ἐπιτελοῦσε ἀπειράριθμα θαύματα. Σέ θαύματά της ἀναφέρονται ὁ Κωνσταντῖνος Ἀκροπολίτης καὶ ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός¹⁷. Στὴν μνήμη της (18 Ἰουλίου καὶ 29 Μαΐου) οἱ Κωνσταντινουπολίτες ἔκτισαν ὠραιότατο ναὸ καὶ στή γιορτὴ της τὸν στόλιζαν μέ ρόδα. Ὁ

12. FATOUROS G., «412. Εἰρήνη Πατρικία», τ. Β', σ. 575-576· Ἐπιστολή ΞΗ' (68).- Εἰρήνη Πατρικία. [υοα], PG 99, 1296C-1297BG.

* Ὅλες οἱ ἔντονες ὑπογραμμίσεις ἀνήκουν στὴ συγγραφέα τοῦ ἄρθρου.

13. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ, Ἐπιστολὲς πρὸς Μοναχές, σ. 147-151· [=FATOUROS G., «481. Τῆ ἡγουμένη Ἰγνῶν», τ. Β', σ. 703-704· Ἐπιστολή ΡΑΒ' (28). Τῆ ἡγουμένη Ἰγνῶν. [χπζ], PG 99, 1425A-1427A].

14. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ, Ἐπιστολὲς πρὸς Μοναχές, σ. 282· [=FATOUROS G., «404. Κανονικαῖς», τ. Β', σ. 560· Ἐπιστολή Ε'. - Κανονικαῖς. [υκε], PG 99, 1276A-C].

15. ΤΣΑΜΗ ΔΗΜ., Θεοδοσία, Μητερικόν, τ. Δ', σ. 64-65.

16. Βλ. καὶ Συναξάριον Κωνσταντινουπόλεως, στ. 828-829.

17. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ, Λόγος εἰς τὴν ἁγίαν Θεοδοσίαν 17-43, PG 140, 909D-933B. Ὁ ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός ἐποίησε Ἀκολουθία Εὐχαριστήριον, Παρακλητικὸ Κανόνα καὶ Ἐπίγραμμα πρὸς τιμὴν τῆς ὀσιομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Θεοδοσίας, σχετικὰ μέ τὴν ἴαση τῶν ποδῶν τοῦ πατριάρχου Ἰωσήφ.

νάος αυτός σήμερα είναι τό Gül Camii (Τζαμί τῶν Ρόδων).

Ἡ περιώνυμη πρωτοβεστιάρισσα καί λογιωτάτη ἀνθηνωτική ὁμολογήτρια **Μοναχή Θεοδώρα Ραούλαινα**¹⁸ (1240-1300), καί ἡ ὀσιωτάτη μητέρα της **Εὐλογία Μοναχή**, ἀδελφή τοῦ Μιχαήλ Η΄ τοῦ Παλαιολόγου, πρωτοστάτησαν σθεναρά στήν ἀντίσταση πρὸς τίς φιλενωτικές πρὸς τόν Πάπα κινήσεις τοῦ ἐν λόγῳ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα. Γιά τόν λόγο αὐτό μαζί μέ ἄλλες ἀρχόντισσες ἐκδιώχθηκαν ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη καί ἐξορίστηκαν στό φρούριο τοῦ ἁγίου Γρηγορίου στήν Μαύρη Θάλασσα.

Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι σέ ὅλους τοὺς ἀγῶνες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὑπέρ πάντα τόν Θεόν θέμενες μονάστριες, τίς περισσότερες φορές ἀφανῶς ἐστήριζαν τοὺς πιστοὺς στήν Ὁρθόδοξη πίστη, πρᾶγμα πού συνεχίστηκε στόν καιρό τῆς Τουρκοκρατίας καί στοὺς μετέπειτα χρόνους.

Τό ἴδιο ἔγινε καί στοὺς σκληροὺς διωγμοὺς πού συνέβησαν στόν αἰῶνα μας στίς ὁμόδοξες χῶρες, (Ρωσίας, Σερβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Τσεχίας, Σλοβακίας, Πολωνίας, Ἀλβανίας) ὅπου καί οἱ μοναχές ἐκδιώχτηκαν, ἐξορίστηκαν, κακουγήθηκαν στίς φυλακές καί στά κάτεργα (κολχός). «Μόνο στίς φυλακές Ἀρζαμάς μετά τό 1937 ζοῦσαν 2.000 μοναχές, κυρίως ἀπό τά Μοναστήρια ἁγίου Νικολάου, ἁγίου Ἀλεξίου μαζί μέ τήν ἡγουμένη τοῦ καθενός. Ὑπῆρχαν, ἐπίσης, ἀρκετές μοναχές ἀπό τό Ντιβέγιεβο. Αὐτές πού ἔβγαλαν τό ράσο καί παντρεύτηκαν ἦταν ἐλάχιστες. Ἡ συντριπτική πλειονότητα ὁδηγήθηκε στή φυλακή»¹⁹.

Οἱ προαναφερθεῖσες ἱστορικές μαρτυρίες πιστεύουμε ὅτι θά πρέπει νά ἀποτελοῦν ὁδοδείκτη πορείας καί γιά τόν σημερινό μοναχισμό.

Κατόπιν τῶν πολλῶν οἰκουμενιστικῶν ἀνοιγμάτων τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, τά ὁποῖα μᾶς κατέβλησαν ψυχικά καί τῶν διαθρησκειακῶν συναντήσεων τῶν τελευταίων χρόνων, μέ κοινές λατρευτικές ἐκδηλώσεις, ταπεινά φρονούμε ὅτι μαζί μέ τήν ἔντονη προσευχή, ἡ ὁποία δύναται καί ὄρη νά μετακινήσει, θά πρέπει οἱ ἱερές μονάστριες νά τηροῦμε ἄσβεστη τήν ὁμολογιακή φλόγα, καί εὐχαῖς ἁγίων νά κρατήσουμε ἀνόθευτη τήν ὀρθόδοξη πίστη, τήν ὁποία ἐν ἁγίῳ Πνεύματι καί μέ μυριάδες θυσίες παρέδωσαν σέ ἐμᾶς οἱ προηγούμενες γενεές.

Οἱ κατά πάντα ἄξιες σημερινές Γερόντισσες καί μοναχές τῶν ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν ἱερῶν μονῶν, θεολογικά καταρτισμένες καί πνευματικά καταξιωμένες στόν Ἑλλαδικό χῶρο, θά μείνουμε ἀπαρρησίαστες καί κεκλεισμένες στόν πύργο τῆς ἐν ἀσφαλείᾳ σιωπῆς; Μήπως ὁ Χριστός μᾶς εἶπει: «Ἔτι ἐν σοι λείπει»;

Μέ τήν εὐχή τῆς σεβαστῆς Ἑγουμένης
Ἁγάθης
καί τῶν συνασκουμένων Ἀδελφῶν

Ἐλαχίστη Μοναχή Θεοτέκνη
Ἀγιοστεφανίτισσα

Ἱερά Μονή Ἁγίου Στεφάνου
Ἁγία Μετέωρα, 22 Δεκεμβρίου 2006

18. NICOL DONALD M., «Θεοδώρα Ραούλαινα, μοναχή καί λογία, περίπου 1240-1300», στό *Οἱ βυζαντινές δεσπούνες (δέκα πορτρέτα 1250-1500)*, ἐκδ. Παπαδήμα, [μετάφραση: Στάθης Κομνηνός], Ἀθήνα 1996, σ. 63-85.

19. ΜΕΛΙΝΟΥ ΜΑΝΩΛΗ, Ἔνθη Ἁγίας Ρωσίας, Ἀθήνα, σ. 164.

ΠΑΙΔΙΟΝ ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΗΜΙΝ, ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΕΔΟΘΗ ΗΜΙΝ (Ήσ. θ' 6)

τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Γεωργίου,

Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας 800 χρόνια πρό Χριστοῦ καταυγάσθηκε ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα καί προφήτευσε τήν σάρκωσι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μέ τόση ἐνάργεια, ὥστε δικαίως νά ἀποκληθῆ μεγαλοφωνότατος προφήτης καί πέμπτος Εὐαγγελιστής.

Στό ἕνατο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του λέγει ὅτι ὁ Μεσσίας ἐδόθη σέ μᾶς ὡς παιδίον καί ὡς Υἱός (τοῦ Θεοῦ προαιώνιος καί τῆς Παρθένου κατά σάρκα).

Πράγματι ὁ προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ γενόμενος ἄνθρωπος ἀκολούθησε τά στάδια τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι πέρασε καί ἀπό τήν παιδική ἡλικία καί μᾶς ἐβεβαίωσε ὅτι δέν εἶναι ψιλός (φαινομενικός) ἄνθρωπος, ὅπως ἔλεγαν οἱ αἰρετικοί Δοκῆται, ἀλλά ἔλαβε πλήρη καί τελεία τήν ἀνθρωπίνη φύση.

Δέν ἦλθε μέ ἐξωτερική δύναμι καί μέ ἐξουσία ἢ ὡς «ἀπό μηχανῆς Θεός», ἀλλά ἦλθε ταπεινά, ἀθόρυβα, ὡς παιδίον, γιά νά μᾶς ἐντυπωσιάσῃ καί ἀναγκάσῃ νά τόν δεχθοῦμε.

Τόν βλέπουμε νά συλλαμβάνεται ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί νά κνοφορῆται στήν κοιλία τῆς ἁγίας Παρθένου. Τόν βλέπουμε γεννώμενον στό πτωχικό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, σπαργανούμενον καί ἀνακλιόμενον στήν φάτνη, τεσσαρακονθήμερον προσφερόμενον ὡς πρωτότοκον στόν Ναό, φεύγοντα στήν Αἴγυπτο, βοηθοῦντα τόν θετό Του πατέρα στήν ἐργασία του, βαπτιζόμενον ἀπό τόν Τίμιο Πρόδρομο στόν Ἰορδάνη, ὅπως ἐβαπτίζοντο καί πολλοί ἄλλοι συμπατριῶται Του, περιερχόμενον ταπεινά καί ἀθόρυβα τήν Ἰουδαία καί Γαλιλαία γιά νά κηρύξῃ τό Εὐαγγέλιο τῆς νέας Βασιλείας.

Καμμία ἐνέργειά Του δέν εἶχε σκοπό νά προκαλέσῃ τούς ἀνθρώπους νά τόν θαυμάσουν καί νά τόν δοξάσουν. Καί ὅταν ἀκόμη θαυματουργοῦσε, εὐσπλαγχνιζόμενος τούς πάσχοντα ἀνθρώπους, παρήγγελλε νά μή διαδίδουν τό γεγονός, ἀλλά νά δίδουν δόξα στόν

Θεό. Σταυρωθέντα τόν εἶδαν ὅλοι. Τήν Ἀνάστασί Του ὁμως κανείς δέν εἶδε. Ὅπως ἐν μυστηρίῳ ἐσαρκώθη καί ἐξῆλθε ἀπό τήν κοιλία τῆς ἁγίας Θεοτόκου, χωρίς νά θίξῃ τήν παρθενία της, ἔτσι ἐξῆλθε καί ἐκ τοῦ μνήματος, πρὶν ἀποκυλισθῆ ὁ βαρὺς λίθος πού τόν ἐφραζε. «Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπό τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθώς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου· οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης οἱ ἀσώματοί σου Ἁγγελοὶ· οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γάρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνοῦσι, πεφανέρωται δέ τά θαύματα τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τό μυστήριον...» (Παρακλητική, ἀ' ἀναστάσιμο στιχηρό τῶν Αἵνων, ἦχος πλ. α').

Αὐτός λοιπόν εἶναι ὁ Θεός καί Σωτήρας μας. «Παιδίον νέον, ὁ πρό αἰώνων Θεός», ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία.

«Προσκυνοῦμεν σου τήν γένναν, Χριστέ». Σέ προσκυνοῦμε καί ὡς παιδίον.

Παιδίον στήν σωματική ἀνάπτυξι, ἀλλά καί Θεός ὁμοούσιος τῷ Πατρί. Φαινομενικά ἀδύνατο παιδί, ἀλλά στήν πραγματικότητα Κύριος καί Παντοκράτωρ. Λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Ὅταν ἀκούσῃς παιδίον, μή καταφρόνει τοῦ ὀνόματος, ἀλλά θαύμασον τοῦ Θεοῦ τήν φιλανθρωπίαν, καί θαύμασον τῆς οἰκονομίας τήν σωτηρίαν. ἵνα γένη ἄξιος ἀκούειν τῶν εὐαγγελικῶν λόγων, διά πίστεως παρακολουθῶν, διά καρτερίας γυμναζόμενος, δι' εὐλαβείας ἀγωνιζόμενος, δι' ἀγάπης τελειούμενος, διά πάντων ὀλόκληρος γινόμενος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (Λόγος εἰς τό ρητόν· Ἐξῆλθε δόγμα, PG 50, 800).

Στήν βυζαντινὴ μας ζωγραφικὴ τό παιδίον Ἰησοῦς βασταζόμενον στήν ἀγκαλιά τῆς Ἁγίας Θεοτόκου δέν εἰκονίζεται σάν ἓνα ἀνώριμο χαριτωμένο ἀνθρωπάκι ἀλλά, ἐνῶ δέν ὑστερεῖ καθόλου σέ παιδικότητα, εἶναι πάντα ὁ Κύριος.

Τίς άγιες αυτές ήμέρες θά μās δοθῆ ή εύκαιρία νά συναντήσουμε τόν σαρκωθέντα Θεό μας ώς δρέφος, ώς νήπιον, ώς παιδίον. Θά διαπιστώσουμε για μία άκόμη φορά ότι έχουμε ένα ταπεινό Θεό, πού σέβεται τήν έλευθερία μας. Έλεύθερα πιστεύουμε ότι τό παιδίον αυτό είναι ό Άκτιστος και Δημιουργός του σύμπαντος Κύριος και Θεός. Γι' αυτό ή πίστις μας έχει άξια. Δέν είναι φιλοσοφία ούτε ιδεολογία. Είναι κοινωνία αγάπης και έμπιστοσύνης στον πτωχεύσαντα Θεό μας.

Μία τέτοια κοινωνία με τό παιδίον Ίησοϋς προϋποθέτει ότι και έμεις θά γίνουμε παιδιά. Θά παραιτηθούμε από τόν εγωισμό μας, τήν ψευδοαυτάρκεια τῆς λογικῆς μας, τήν πονηρία μας, για νά δεχθούμε με άπλότητα και έμπιστοσύνη τό υπέρλογο και όχι παράλογο μυστήριο του Χριστου. Πρέπει νά νηπιάσουμε κατά τήν κακία και όχι κατά τās φρένας, όπως μās παραγγέλλει ό θεϊός Άπόστολος, για νά ζήσουμε τό μυστήριο του Χριστου (Α΄ Κορ. ιδ΄ 20).

Στήν εύλογημένη έλληνορθόδοξη παράδοσί μας αυτές τίς άγιες ήμέρες τά παιδιά χαίροντο ιδιαίτερα για τήν θεία Γέννησι. Έψαλλαν τά κάλαντα, γέμιζαν τίς εκκλησίες, έκαναν χριστουγεννιάτικες έορτές στά σχολεία. Μαζί τους χαίροντο και όσοι ενήλικες ζούσαν κάτι από τήν άπλότητα και άθωότητα των παιδιών.

Με πολύ πόνο διαπιστώνουμε ότι κάποιιοι κάνουν ό,τι μπορούν για νά κρύψουν από τά παιδιά τό παιδίον Ίησοϋς. Αντί Αυτου τους προσφέρουν μάγους, μάγισσες, νεράιδες, έξωγήνια όντα πού μοιάζουν με διαβολάκια. Τά παιδικά περιοδικά, πού ως ένθετα προσφέρουν κάποιες μεγάλες εφημερίδες, όχι μόνον προβάλλουν τά Χριστούγεννα χωρίς Χριστό, αλλά και έμμεσα έμπαίζουν τόν Χριστό και τήν

χριστιανική πίστι. Μήπως και αυτά αποτελούν προετοιμασία για τήν παγκοσμιοποιημένη κοινωνία, τήν πανθηρησκία και τόν Άντίχριστο, για τά όποια κάθε τι τό Χριστιανικό και Όρθόδοξο πρέπει νά κατεδαφισθῆ;

Ό Κύριος Ίησοϋς όχι μόνον έγινε ό Ίδιος παιδίον, αλλά αγάπησε τά παιδιά και τά εκάλεσε κοντά Του, τά εύλόγησε και ειπε: «Εάν μή στραφήτε και γένησθε ως τά παιδιά, ου μή εισέλθητε εις τήν βασιλείαν των ουρανών» (Ματθ. ιη΄ 3).

Και σήμερα σε όσους δέν αφήνουν τά παιδιά νά Τόν πλησιάσουν, επαναλαμβάνει: «Άφετε τά παιδιά ερχεσθαι προς με» (Λουκ. ιη΄ 16). Θέλει κοντά Του τους ανθρώπους από τήν παιδική τους ηλικία, για νά τους δώση έλπίδα, νόημα, ζωή, φως, χαρά. Για νά τους δώση έφόδια, με τά όποια θά μπορέσουν νά αντιμετωπίσουν τους πειρασμούς, τίς προκλήσεις, τά ναύαγια τῆς ζωῆς.

Πως νά εκφράσουμε τήν ευγνωμοσύνη μας προς τόν δι' ήμās και δια τήν σωτηρίαν μας νηπιάσαντα Κύριον;

Η άγια μας Εκκλησία μās υποδεικνύει τόν τρόπο:

«Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε,
Χριστός έξ ουρανών, άπαντήσατε.
Χριστός επί γῆς, ύψώθητε».

Με εκάρδιες ευχές για άξια ύποδοχή του παιδιου Ίησοϋ και για πανευφρόσυνες έορτές με τήν Χάρι, και τήν εύλογία Του.

Ό Καθηγούμενος τῆς εν Άγίω Όρει
Ίερᾶς Μονῆς του Όσιου Γρηγορίου

† Άρχιμ. Γεώργιος

Άγια Χριστούγεννα 2006

Η Παρακαταθήκη στο Διαδίκτυο φιλοξενείται στον Διαδικτυακό Τόπο

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στή διεύθυνση

www.orthodox.net.gr

Συνιστούμε επίσης τήν επίσκεψη στην ιστοσελίδα:

www.orthros.org

**Ο ΑΓΩΝΑΣ ΔΙΚΑΙΩΝΕΤΑΙ Ή ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ;
Μπροστά στο σταυροδρόμι της «διπλής ύπηκοότητας»
της Ήλεονώρας Κοκαδέση,
Μέλους του Συλλόγου των Χιμαριωτών
Έκ Χιμάρας διχοτομημένης Ήπειρου**

Ἡ ἀπόφαση τοῦ κυβερνητικοῦ συμβουλίου (7/11/2006), γιά τήν χορήγηση τῆς ἐλληνικῆς ὑπηκοότητας στοὺς βόρειο-Ἡπειρώτες, εἶναι ἀπό μόνη της μιὰ σημαντική εἶδηση, ἡ σημαντικότερη τῶν τελευταίων χρόνων. Τό πῶς φτάσαμε στήν συγκεκριμένη ἀπόφαση ἀποτελεῖ ἓνα ἐρώτημα ἀλλά στό κείμενο αὐτό θά προσπαθήσουμε νά δημοσιοποιήσουμε προβληματισμούς καί προτάσεις.

Ἡ χορήγηση ἐλληνικῆς ὑπηκοότητας, ὑποτίθεται ὅτι βασίζεται στήν ἀντίστοιχη πρόβλεψη τοῦ ἀλβανικοῦ συντάγματος πού ἀποδέχεται πλέον οἱ ἀλβανοί ὑπήκοοι νά ἔχουν καί δεύτερη ὑπηκοότητα. Εἶναι ὅμως γνωστό πῶς ἡ ὁποιαδήποτε συνταγματική ρύθμιση δέν μπορεῖ νά δεσμεύσει ἐπ' ἀπειρον ἓνα κράτος πολύ περισσότερο τήν Ἀλβανία πού ἀπέχει παρασάγγας ἀπό τό νά χαρακτηριστεῖ ὡς δημοκρατικό. Οἱ διατάξεις τῶν Συνταγμάτων μποροῦν νά τροποποιηθοῦν, νά καταργηθοῦν ἢ καί νά καταστρατηγηθοῦν. Πόσο μάλιστα ὅταν οἱ προφορικές δεσμεύσεις τῶν κυβερνήσεων δέν δεσμεύουν τίς ἐπόμενες. Τό Διεθνές Δίκαιο προβλέπει ὅτι ἓνα κράτος δέν ἐπιτρέπεται νά ἀφήσει τοὺς ὑπηκόους του χωρίς ὑπηκοότητα. Αὐτά εἶναι καί τά ὅρια τῆς Ἀλβανίας. Ἀπό τήν ὥρα πού οἱ βόρειο-Ἡπειρώτες ἀποκτήσουν δύο ὑπηκοότητες, θά καταστοῦν ὄμηροι τῆς πορείας τῶν ἐλληνοαλβανικῶν σχέσεων. Στήν ἐπόμενη κρίση μπορεῖ νά ἀπαιτήσῃ ἡ Ἀλβανία ἀπό τοὺς βόρειους-Ἡπειρώτες νά ἐπιλέξουν ὑπηκοότητα... Σέ κάθε περίπτωση καί σέ ὅτι ἀφορᾷ τόν ἀλβανικό παράγοντα, φαίνεται ὅτι ἐπαφίεμεθα στίς «καλές του προθέσεις» καί στήν οὐσία τοῦ δίνουμε τήν εὐκαιρία νά προχωρήσῃ στήν «τελική λύση».

Ὅλα αὐτά βέβαια γίνονται διότι τό ἐλλαδικό κράτος ἕως σήμερα δέν κατόρθωσε νά ἐμπο-

δίσει τόν ἰδιότυπο ρατσισμό πού διώνουμε οἱ βόρειο-Ἡπειρώτες νεοπρόσφυγες, ἀπό τοὺς δημόσιους λειτουργούς του. Οἱ ὅσοι ὑποψιασμένοι δημόσιοι ὑπάλληλοι δέν ἀρκοῦν νά καλύψουν τή διακριτική μεταχείριση καί τήν προσβλητική συμπεριφορά τῶν ὑπολοίπων. Ἡ κατάσταση πού διώνουμε σέ καθημερινή βάση, πιθανόν νά ἀποτελεῖ παγκόσμια πρωτοτυπία, καθὼς ἀποτελεῖ «ἐνδοεθνικό ρατσισμό» καί σίγουρα θά ἐνδιέφερε πολύ τίς ἀνά τόν κόσμο Σχολές τῆς Ψυχολογίας καί τῆς Κοινωνιολογίας. Ἐπιλέχθηκε ἡ λύση τῆς χορήγησης ὑπηκοότητας ἀφοῦ ἐξυπηρετεῖ βραχυχρόνιους καί μάλιστα ἀποκλειστικά ἐνδοελλαδικούς στόχους. Οἱ συγκεκριμένοι ἐμπνευστές τῆς ἰδέας περιμένουν στίς ἐπόμενες ἐκλογές νά «σταυροδοτηθοῦν» ἀπό τοὺς νέους ὑπηκόους.

Μένει τώρα τό ἐρώτημα πόσοι ἀπό ἐμᾶς θά πᾶνε νά ἐγγράψουν τά παιδιά μας –πού θά ἔχουν ἐλληνικό διαβατήριο– στά ἀλβανικά δημοτολόγια γιά νά μποροῦν, γιά παράδειγμα, νά ψηφίζουν στίς ἐκλογές. Οἱ πολιτικοί μας ὅμως θά ἔχουν τήν ἱκανοποίηση νά βλέπουν τοὺς συμπατριῶτες μου γραμμένους στοὺς καταλόγους τῶν πολιτικῶν τους γραφείων.

Ἀπεναντίας, ἡ ἐλληνική πλευρά ἐπιβεβαιώνει τήν στρατηγική τῆς προχειρότητας καί τῆς ἐξυπηρέτησης βραχυχρόνιων καί μάλιστα ἀποκλειστικά ἐνδοελλαδικῶν στόχων. Γιατί τό ἐνδιαφέρον μας πρέπει νά ἐστιάζεται στήν ὑποστήριξη τῆς διατήρησης τῶν βόρειων Ἡπειρωτῶν στίς ἱστορικές τους ἐστίες καί ὄχι τῆς ἐπιβράβευσης τῆς ἀδιαφορίας κάποιων πού βολεύονται στήν ἀνωνυμία καί τήν ἀποστασιοποίηση.

Ἡ Ἀθήνα, ὀφείλει νά βοηθήσῃ τοὺς Ἡπειρώτες νεοπρόσφυγες, διότι εἶναι γνωστό ὅτι ἀποτελοῦμε ἀντικείμενο διακριτικῆς μεταχείρισης καί ἐντός τῆς ἐλλαδικῆς ἐπικράτειας.

Βέβαια είναι προφανές πώς η επίσημη Έλλάδα μπορεί να δώσει το παράδειγμα προς τους δημόσιους λειτουργούς της, ώστε να αλλάξουν την προσβλητική συμπεριφορά που αντιμετωπίζουμε όταν συναλλασσόμαστε με δημόσιες υπηρεσίες. Κάτι τέτοιο όμως προϋποθέτει και την τυπική μας εξασφάλιση, η οποία μπορεί να πραγματοποιηθεί με τρόπους που δεν θα δλάπτουν την εθνική πτυχή της υπόθεσής μας. Γι' αυτό και το θέμα της χορήγησης της ελληνικής υπηκοότητας πρέπει να ειπωθεί εκτός των σχεδιασμών των κομμάτων ή την ανάγκη κάλυψης κάποιων πρόσκαιρων αναγκών.

Τό κίνημα των Ήπειρωτών, πολυδιασπασμένο και χωρίς όραμα, δεν κατάφερε να κάνει κατανοητό στην επίσημη Ελλάδα πώς, ο άγώνας μας ουδόλως στοχεύει στην τυπική μας άφομοίωση στην αθηναϊκή έρημο. Δεν μας επιτρέπεται να δημιουργήσουμε καμιά νέα «χαμένη πατρίδα» όταν μάλιστα δεν έχουμε ήττηθεί σέ κανένα «πεδίο μάχης». Για τόν λόγο αυτό είναι κρίσιμο ή χορήγηση της ελληνικής υπηκοότητας να γίνει άφου τηρηθούν όρισμένες προϋποθέσεις. Αυτές άφορούν, κυρίως την Ήλδανία, ή όποια πρέπει να άποδείξει ότι θρίσκεται στην Εύρώπη όχι μόνο γεωγραφικά αλλά και ούσιαστικά. Τά Τίρανα πρέπει να ύπογράψουν διεθνείς συμφωνίες όπου:

1. Στο πλαίσιο της διαδικασίας ένταξης τους στην Εύρωπαϊκή Ένωση, να δηλώσουν την συμφωνία τους στην χορήγηση της ελληνικής υπηκοότητας προς τους ελληνικής κατα-

γωγής πολίτες τους και την αυτόματη έγγραφή των τέκνων των θόρειων Ήπειρωτών και στά ληξιαρχεία του άλδανικού κράτους.

2. Στο πλαίσιο της διαδικασίας ένταξης των Τιράνων στις νατοϊκές δομές, να άναγνωρίσουν τό δικαίωμα των υπηκόων τους να ύπηρετούν στις ένοπλες δυνάμεις νατοϊκών χωρών και ταυτόχρονα να άπαλλάσσονται άπό τις στρατιωτικές τους ύποχρεώσεις προς τό άλδανικό κράτος.

Γιά την έξυπνέρηση των παραπάνω, τό Ήπειρωτικό κίνημα μέσω και των όργανώσεων του στή θόρεια Ήπειρο (ΟΜΟΝΟΙΑ) ή την Ήλδανία (Κ.Ε.Α.Δ.) όφείλει να όργανώσει μαζικές προσφυγές, όπου οί ένδιαφερόμενοι θά ζητούν άπό τό άλδανικό κράτος να άποκαταστήσει τά όνοματεπώνυμά μας και να άναγνωρίσει την ελληνική εθνική καταγωγή μας στίς περιπτώσεις που τό άρνεϊται.

Εύελπιστοϋμε ότι δίνουμε στην πολιτική ήγεσία της πατρίδας μας ιδέες να διασφαλίσει την επιβίωση ενός ζωντανού τμήματος του Έλληνισμού στά ίστορικά του έδάφη. Σκοπός μας είναι ή παλιννόστηση και ή επικράτηση στους γενέθλιους τόπους μας της Ήθικης, του Δικαίου και της Ίστορίας. Μόνον έτσι θά βοηθηθεί και ή γειτονική Ήλδανία να ξεφύγει άπό την μυθολογία και να άποδείξει στή διεθνή κοινότητα ότι όδεύει προς τόν εκδημοκρατισμό της.

Δέν άποδεχόμαστε την όμηρία, παλεύουμε για την έλευθερία.

Ή Παρακαταθήκη παρακαλεί για τή συνδρομή σας

Γιά την άποστολή της συνδρομής σας (έσωτερικού 10 εύρώ, έξωτερικού 30 εύρώ και Κύπρου 7 λίρες Κύπρου) μπορείτε να χρησιμοποιήσετε την ένθετη ταχυπληρωμή (έμπειριέχεται σέ δύο τεύχη της Παρακαταθήκης έτησίως), ή όποια έχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος άπό τίς άλλες ταχυδρομικές επιταγές ή να καταθέσετε χρήματα σέ έναν άπό τους δύο τραπεζικούς λογαριασμούς που άναγράφονται κατωτέρω:

Έθνική Τράπεζα: 421/614374-15 και Αlpha Τράπεζα Πίστewς: 815-002101-039454.

Ή άπόδειξη συνδρομής ή δωρεάς μπορεί να επισυναφθεί στή φορολογική σας δήλωση, για να εκπέσει τό ποσό αυτό άπό την Έφορία.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ἅγιορείτου ἱερομονάχου π. Ἀλεξίου Καρακαλλινού, *Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Πρόσκληση στοὺς Πεντηκοστιανούς με ἐρμηνεία τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων, ἐκδόσεις «Μακρουγιάννης», Κοζάνη*

2006, σσ. 320, σχῆμα 17x24 ἐκ.

Μετάφραση: Ἀρχιμ. Αὐγουστίνος Μύρου, Δρ Θ.-Φιλόλογος.

Πρόλογος: Πρωτ. π. Γεώργιος Μεταλληνός, Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Τό βιβλίο τοῦ ἀμερικανικῆς καταγωγῆς ἁγιορείτου ἱερομονάχου π. Ἀλεξίου (Trader) Καρακαλλινού, πού κυκλοφορήθηκε ἀπό τίς ἐκδόσεις «Μακρουγιάννης» στήν Κοζάνη, ἀποτελεῖ ἐμπεριστατωμένη θεολογική ἀπάντηση στό Προτεσταντικό αἰρετικό Κίνημα τῶν Πεντηκοστιανῶν καί γενικώτερα τῶν «Χαρισματικῶν». Ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας, προσεγγίζοντας βαθύτερα τήν ἀνάπτυξη τοῦ Πεντηκοστιανισμοῦ, σημειώνει: «Σ' ἓνα κόσμος, ὅπου ἐπιζητεῖται μέ ἀπληστία ἢ εὐκόλη ἐμπειρία καί περιφρονεῖται ἡ ἀληθινή γνώση, αὐτή πού ἀποκτᾶται μέ κόπο, τό κίνημα τῶν Πεντηκοστιανῶν σέ κάθε του μορφή φαίνεται νά προσφέρει τήν πιό ἰδανική ἀπάντηση. Ἀλλά τό καίριο ἐρώτημα παραμένει: Εἶναι ἡ ἀπάντηση αὐτή ἀληθινά χριστιανική;».

Ὅπως παρατηρεῖ ὁ μεταφραστής του, ἀρχιμ. Αὐγουστίνος Μύρου, πρόκειται γιά ἓνα βιβλίο «μέ ἀντικειμενική ἀξιολόγηση τῶν στοιχείων πού προσφέρουν οἱ πηγές, μέ ἀκριβεία τῶν ζητημάτων πού διαπραγματεύεται, μέ τήν ἐπισήμανση νέων πτυχῶν τοῦ συγκεκριμένου θέματος, μέ τήν ἀξιοποίηση προσωπικῶν ἐμπειριῶν τοῦ συγγραφέως καί μέ ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη γιά τήν ὠφέλεια αὐτῶν πρὸς τοὺς ὁποῖους ἀπευθύνεται».

Ἐνα ἄλλο ἰδιαίτερα σημαντικό στοιχεῖο, πού δείχνει τήν αὐθεντική ἀξία τοῦ βιβλίου,

εἶναι τό γεγονός ὅτι συνεγράφη ἀπό πραγματική ἀνάγκη. Ὁ συγγραφέας του, ἔχοντας γνωρίσει βαθύτερα τήν Ὁρθοδοξία, ἀφοῦ μετεστράφη πρὸς αὐτήν ἀπό τοὺς Μεθοδιστές, δέν ἤμποροῦσε νά ἡσυχάσῃ σκεπτόμενος ὅτι στενό συγγενικό του πρόσωπο ζοῦσε μέ τίς πλανεμένες δοξασίες τῶν Πεντηκοστιανῶν. Βρέθηκε ἔτσι στήν ἀνάγκη νά ἐρευνήσῃ ἐπίμονα καί ἐπισταμένως τόσο τήν ἱστορία τους, ὅσο καί τά δόγματά τους μέ βάση τήν κοινή ἐμπειρία τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων ὅλων τῶν μετέπειτα ἐποχῶν, ἀναζητώντας μία φωτισμένη ἀπάντηση. Ἡ μακροχρόνια καί ἐνδελεχῆς αὐτή ἐρευνα τόν ὀδήγησε νά συγγράψῃ τό παρόν βιβλίο γιά νά τό προσφέρει ταπεινά σ' αὐτό τό πρόσωπο, ἀλλά καί σέ ἄλλους προβληματισμένους συνανθρώπους του.

Σύμφωνα μέ τόν Κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, πρωτοπρεσβύτερο π. Γεώργιο Μεταλληνό, «Ἀντιαιρετικά βιβλία γράφονται πολλά καί τό καθένα ἀπό αὐτά ἔχει τή θέση του στήν ἀντιρρητική μας Γραμματεία, παλαιότερα καί νεωτέρα. Τό βιβλίο ὅμως τοῦ πατρός Ἀλεξίου ἔχει ἰδιαίτερη σημασία, διότι βλέπει τήν αἵρεση τῶν «Χαρισματικῶν» μέσα ἀπό τήν προοπτική τῆς ἡσυχαστικῆς μας παραδόσεως, πού εἶναι ἡ σπονδυλική στήλη τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Ἁγίων μας... Ἡ ἐπαρκῆς παιδεία του ἐπιστρατεύθηκε στόν ἀγῶνα του ἐναντίον τῆς πλάνης καί μετεβλήθη σέ ὄργανο τῆς χάριτος στήν ἀντιμετώπισή της... Σοβαρότατο δέ στήριγμα στήν κατανόηση καί ἐρμηνευτική προσέγγιση τῆς παραδόσεως αὐτῆς τοῦ προσέφερε μέ τά κείμενά του ὁ ἀείμνηστος π. Ἰωάννης Ρωμανίδης, ὡς καταξιωμένη ἀπό τόν Τριαδικό Θεό γέφυρά μας, πρὸς τό φρόνημα καί τήν ἐμπειρία τῶν ἁγίων Πατέρων».

Ἐξαιρετικά ἐνδιαφέρουσα, τέλος, εἶναι καί ἡ ἐκτίμηση τοῦ ἀμερικανοῦ συγγραφέα καί κριτικοῦ Clark Clarton, ὁ ὁποῖος, μετά τήν

μελέτη του, παρατηρεί και όμολογεί: «Ο πατήρ Άλέξιος αξιοποιεί τήν χιλιόχρονη ιστορία του Άγιου Όρους και των αγίων του για να όρίση τήν καθιερωμένη Όρθόδοξη έρμηνεία για τά πνευματικά χαρίσματα. Πολλοί άναγνώστες θά μείνουν κατάπληκτοι, όπως συνέβη και μέ έμένα, μαθαίνοντας ότι οί περισσότερες σύγχρονες έρμηνείες για τό «χάρισμα των γλωσσών» βασίζονται σε σοβαρά παραποιημένες άγγλικές μεταφράσεις Άγιογραφικών χωρίων. Ο πατήρ Άλέξιος ξεκαθαρίζει τό θέμα αυτό και συγχρόνως έξηγηεί τό μήνυμα και τή

σημασία του χαρίσματος τής γλωσσολαλίας μέ βάση τήν άσκητική μυστική παράδοση τής Έκκλησίας». Και καταλήγει μέ τόν προτροπή: «Αυτό τό βιβλίο πρέπει να τό διαβάση κάθε Όρθόδοξος ποιμένας και διδάσκαλος, κάθε Χαρισματικός ή Πεντηκοστιανός, πού ένδιαφέρεται για τήν Όρθόδοξη Έκκλησία, και κάθε Όρθόδοξος λαϊκός, ό όποιος επιθυμεί να γνωρίση περισσότερο για τήν Πίστη του και τήν σχέση της μέ τόν σύγχρονο άμερικανικό πολιτισμό».

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Άμετανόητος ό πάπας. Άπό τό Φανάρι διεκήρυξε τό παπικό πρωτείο

Ο πάπας Βενέδικτος 16ος άπαντώντας στήν προσφώνηση του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου μέσα στον πατριαρχικό ναό του Άγιου Γεωργίου στις 30 Νοεμβρίου 2006, δέν έδίστασε κατά τόν έπισημότερο τρόπο να έπαναλάβει τήν παπική πλάνη περί πρωτείου του έπισκόπου Ρώμης ως διαδόχου του άποστόλου Πέτρου μέ τά έξής λόγια:

«Ο Σίμων, πριν γίνει Άπόστολος, παρά τήν άνθρωπίνη άδυναμία του έκλήθη “Πέτρος”, ό βράχος έπάνω στον όποιο έκτίσθη ή Έκκλησία. Σ’ αυτόν έδόθησαν και αί κλειδες του Ούρανού».

Κανόνες τής παλιās έποχής...

Ο Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος του Οικουμενικού Πατριαρχείου π. Γεώργιος Τσέτσης είπε χαρακτηριστικά (ή μάλλον άχαρακτήριστα!) σχολιάχοντας στή NET τή συμπροσευχή πάπα-Πατριάρχου στον πατριαρχικό ναό στις 30 Νοεμβρίου 2006: «Υπάρχουν κανόνες παλιοί... τής παλιās έποχής, πού άπαγορεύουν πραγματικά τήν συμπροσευχή μέ τούς αίρετικούς.

Σέ μία έποχή πού ή αίρεση απέβλεπε στήν διαίρεση τής Έκκλησίας και ή άπαγόρευση αυτή άναφερόταν στήν άποχή ή στή μή συμμετοχή στήν εύχαριστιακή σύναξη, στή λειτουργία. Ένώ σε μία έποχή πού προσπαθοΰμε να ένώσουμε τά διεστώτα και να βαδίσουμε προς τήν χριστιανική ένότητα, ή προσευχή, ή συμπροσευχή είναι έπιβεβλημένη»(!)

Οί έπανειλημμένες άστοχίες τής έφημερίδος «Άλληλέγγυος Πολίτης»

Ο λόγος για τήν έφημερίδα τής ΜΚΟ τής Έκκλησίας τής Ελλάδος Άλληλέγγυη, ή όποία κυκλοφορεί άπό τόν Ιούνιο του 2005 και διανέμεται δωρεάν κάθε έβδομάδα σε 140.000 άντίτυπα. Η έφημερίδα, πού κυκλοφορεί και σε ήλεκτρονική μορφή στο Διαδίκτυο, εξακολουθεί παρά τή σχετική ένήμερωση των άρμοδιών, να φιλοξενεί διαφημίσεις και άρθρα πού είναι σαφώς άσυμβίβαστα μέ τήν όρθόδοξη πίστη.

Συγκεκριμένα, σε φύλλα άπό τόν Αύγουστο του 2005 έως τό Δεκέμβριο του 2006 συναντά κανείς τά έξής: άρθρο για πιλάτες («ένλλακτική θεραπεία» πού έχει σχέση μέ τή γιόγκα), σειρά άρθρων για όμοιοπαθητική, όστεοπαθη-

τική, χειροπρακτική και άλλες «εναλλακτικές θεραπείες», άρθρα αμφίδολης επιστημονικής έγκυρότητας από ιατρό που έκανε δηλώσεις στά κανάλια ότι θεραπεύει τον καρκίνο με δικά του σκευάσματα· κείμενα που φιλοξενούν απόψεις ψυχολόγων, γνωστών ως ασκούντων ψυχοθεραπείες «Νέας Έποχής» και κινουμένων σε συναφείς χώρους· καθώς και κείμενο με τη θέση σεξολόγου, ο οποίος προφανώς εκλήθη να μιλήσει ως «ειδικός». Έπίσης, από την έφημερίδα της Έκκλησίας «Άλληλέγγυος Πολίτης» πληροφορούνται οι αναγνώστες –ένηλικοι και μή– για τὰ θρίλλερ που παίζονται στους κινηματογράφους. Και δέν είναι μόνο οί τίτλοι ανατριχιαστικοί, αλλά ακολουθούν και περιγραφές. "Αν έλειπαν όλα αυτά, θά ήταν άραγε ή έφημερίδα φτωχότερη, για τόν κοσμικό αναγνώστη; Νομίζουμε πώς όχι.

Η άπροσεξία –για νά τό ποῦμε καλοπροαίρετα– κορυφώθηκε στίς διαφημίσεις: όλοσέλιδες διαφημίσεις καζίνο, διαφήμιση ιδιωτικού ΙΕΚ τό όποιο διδάσκει μεταξύ άλλων άγιουρέδδα, ρεφλεξολογία, άρωματοθεραπεία, σιάτσου, δραματοθεραπεία κ.ά., διαφημίσεις παραστάσεων από τούς πολεμιστές σαολίν, όπου οί αναγνώστες διάβασαν για «κούνγκ φού και για διαλογισμό, για τήν εκτέλεση ασκήσεων που υπερνικούν τή φυσική»· διαφημίσεις παραστάσεων του συγκροτήματος «Έλευσίς», οί όποιες παρουσιάσθηκαν με τόν ίδιο τρόπο και σε περιβάλλοντα αρχαιολατρικά. Τό συγκρότημα «Έλευσίς» πήρε τό όνομά του από τὰ Έλευσίνα Μυστήρια και οί παραστάσεις «Eleusis live - Tales of the Holy» περιελάμβαναν όρφικές επικλήσεις. "Ετσι δέν μπορέσαμε νά κατανοήσουμε τί σήμαινε αυτό που διαβάσαμε δίπλα στην έν λόγω διαφήμιση «Χορηγός επικοινωνίας: Άλληλέγγυος Πολίτης».

Θά μπορούσε κάποιος νά εξηγήσει κάποια από τὰ προαναφερθέντα; Κι άν κανείς άρμόδιος δέν επιθυμεί ή δέν μπορεί νά δώσει εξηγήσεις σχετικά, άς είμαστε πιο προσεκτικοί στό μέλλον.

«Γέφυρες Πολιτισμού 2006» ή Γέφυρες Πρόσληψης Κακοδοξιών;

Πρόκειται για τήν ενδιαφέρουσα εκδήλωση που διοργανώνει ή Ίερά Σύνοδος της Έκκλησίας της Ελλάδος από 8 έως 10 Δεκεμβρίου 2006 στό Όλυμπιακό Ποδηλατοδρόμιο. Στην εκδήλωση αυτή έχουν κληθεί νά συμμετάσχουν 3000 έφηβοι και νέοι από τίς Μητροπόλεις και τίς ένορίες της Ελλάδος. Καλές είναι οί γέφυρες, καλές και οί καλλιτεχνικές εκδηλώσεις όταν αυτές φέρνουν κοντά και ψυχαγωγούν τό λαό. Και όλα θά ήταν μιά χαρά άν στό πλαίσιο αυτής της εκδήλωσης δέν διοργανωνόταν συνέδριο με εισηγήσεις και βιωματικά σεμινάρια μεθόδων δήθεν θεραπευτικών, στην ουσία όμως φιλοσοφικών και θρησκευτικών. Εύλογη ή άπορία: πώς παρεισέφρυσαν στό συνέδριο της Έκκλησίας μας ή μουσικοθεραπεία, ή χοροθεραπεία και ή δραματοθεραπεία; Πώς μπήκαν στό χώρο της κατεξοχήν θεραπείας, εναλλακτικές μέθοδοι ψευδοθεραπείας, με ύπόβαθρο και ρίζες στον Ίνδουισμό, τόν σαμανισμό και τίς ανατολικές θρησκείες;

Πώς καλείται σε εκδήλωση της Έκκλησίας ό κ. Θανάσης Δρίτσας; Ο καρδιολόγος και μουσικοθεραπευτής Θανάσης Δρίτσας συνεισφέρει κείμενά του σε αποκρυσταλλική ιστοσελίδα στό Διαδίκτυο και έχει παραχωρήσει συνέντευξη με τίτλο «Ο μάγος, ό σαμάνος, ό θεραπευτής», στό αποκρυσταλλικό περιοδικό *Άνεξήγητο*. Εκεί εκθέτει τήν προσωπική του αναζήτηση που τόν έφερε σε έπαφή με τήν προσέγγιση του θιβετιανού Βουδδισμού και μιλά για τή χρήση γιόγκα και διαλογισμού για χαλάρωση και βελτίωση της κλινικής εικόνας του άσθενους. «Όραματίζομαι έναν γιατρό που θά γίνει πάλι λίγο σαμάνος, λίγο μάγος, λίγο ιερέας» (*Άνεξήγητο*, τεύχος 208, Φεβρ. 2006).

Πώς καλείται σε εκδήλωση της Έκκλησίας ή κ. Εύη Παπανικολάου, μουσικοθεραπεύτρια, που γράφει στό περιοδικό *Yoga World* για αυτοπραγμάτωση, υπερβατικές εμπειρίες και mandala, όπως αυτά εμπλέκονται με τήν μέθοδο της μουσικοθεραπείας (*Yoga World*, τεύχος 7, Φεβρ.-Μάρτιος 2006);

Πώς καλείται σέ εκδήλωση τῆς Ἐκκλησίας ἡ κ. Καλλιρόη Γιαννοπούλου, ἡ ὁποία διεξάγει διωματικά ἐργαστήρια μέ πηγὴ ἔμπνευσης τὰ νεοποχίτικα διβλία «Μήνυμα» καὶ «Μήνυμα ἀπὸ τό παρελθόν» τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ οἴκου «Διόπτρα» (http://www.theatroedu.gr/SYNDIASKEPSI_2006/Seminaria/Γιαννοπουλου.htm);

Μέ ὄλο τό σεβασμό στά πρόσωπα καὶ τούς ἐκκλησιαστικούς ταγούς μας καὶ μέ δεδομένη τὴν ἀρχὴ ὅτι ὄλοι μπορεῖ νά σφάλουμε, παρακαλοῦμε γιὰ τὴ ματαίωση τῶν προαναφερθεισῶν καὶ τῶν λοιπῶν συναφῶν εἰσηγήσεων πού προβάλλουν μεθόδους κακοδοξίας καὶ πλάνης. Κάποιες Μητροπόλεις ἤδη κατέθεσαν σχετικά ὑπομνήματα καὶ ἀναλυτικά στοιχεῖα. Τό σφάλειν ἀνθρώπινον, τό ἐμμένειν δαιμονικόν.

Χριστουγεννιάτικα τραγούδια τέλος...

Κάτω ἀπὸ αὐτόν τόν τίτλο διαβάζουμε στήν ἐφημ. *Ἐλεύθερος Τύπος* (15.12.2006, σ. 24) τὰ ἐξῆς ἀποκαλυπτικά. Εἶναι σαφές ὅτι ἡ «νέα ἐποχὴ» ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὰ χριστιανικά Χριστοῦγεννα καὶ κάνει τό πᾶν γιὰ νά τούς «ἀλλάξει τὰ φῶτα».

Γράφει λοιπόν ἡ ἐφημερίδα: Σέ μεῖζον πολιτικό θέμα στήν Εὐρώπη καὶ στίς ΗΠΑ τείνουν νά ἀναδειχτοῦν τά... Χριστοῦγεννα, καθὼς ἡ νέα τάση τῆς «πολιτικά ὀρθῆς» λογικῆς ὀρίζει πῶς ὁ ἐορτασμός τους πρέπει νά μὴν περιέχει θρησκευτικό περιεχόμενο, προκειμένου νά μὴν προσβληθοῦν οἱ μὴ χριστιανικές κοινότητες. Στό Μπολζάνο τῆς Ἰταλίας ἀπαγορεύτηκαν τὰ κάλαντα τῶν Χριστουγέννων, ἐνῶ στή Βρετανία ἡ ἄτυπη ἀπαγόρευση χριστουγεννιάτικου στολισμοῦ στά δημόσια κτίρια καὶ σέ γραφεῖα ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἐπεκτάθηκε καὶ στίς... εὐχετήριες κάρτες τῶν μελῶν τῆς κυβέρνησης καὶ τοῦ Κοινοβουλίου, οἱ ὁποῖες δέν φέρουν πιά χριστιανικούς συμβολισμούς.

Οἱ δάσκαλοι τοῦ δημοτικοῦ σχολείου Κάζα ντέλ Μπόσκο ἀποφάσισαν νά ἀπαγορεύσουν στούς καθολικούς μαθητές τους νά τραγουδοῦν χριστουγεννιάτικα τραγούδια μέ ἀναφορές στό Χριστό, προκειμένου νά μὴ θιγοῦν τὰ θρησκευτικά αἰσθήματα τῶν μουσουλμάνων συμμαθητῶν

τους. Στὴ σχετικὴ ἀπόφασή τους ἀναφέρεται ὅτι εἶναι «φυσικό» νά λαμβάνουν ὑπόψη τίς διαφορετικές θρησκευτικές πεποιθήσεις πολλῶν μαθητῶν, ἐπειδὴ τό σχολεῖο βρίσκεται σέ συνουσία μέ μεγάλο ἀριθμὸ μουσουλμάνων μεταναστῶν.

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ προκάλεσε θύελλα ἀντιδράσεων ἀπὸ ἓνα εὐρὺ φάσμα τοπικῶν καὶ μὴ πολιτικῶν φορέων, πού ζήτησαν ἀπὸ τὴν κυβέρνηση τοῦ πρωθυπουργοῦ Ρομάνο Πρόντι νά ὑπερασπιστεῖ τό χριστιανικὸ χαρακτῆρα τοῦ ἐορτασμοῦ τῶν Χριστουγέννων. Ἐξάλλου καὶ ὁ τοπικὸς ἱμάμης Ἀμπουλχέιρ Μπρεϊγκές ὑποστήριξε ὅτι δέν συνέτρεχε λόγος νά ἀπαγορευτοῦν τὰ κάλαντα ἐξαιτίας τῶν μουσουλμάνων μαθητῶν, ἀφοῦ καὶ «γιὰ τό Ἰσλάμ ὁ Ἰησοῦς ἀποτελεῖ ἱερό πρόσωπο».

Ἡ διαμάχη γιὰ τό χριστιανικὸ χαρακτῆρα τοῦ ἐορτασμοῦ τῶν Χριστουγέννων καλὰ κρατεῖ ὁμως καὶ στίς ΗΠΑ, μέ ἀφορμὴ τό πρόσφατο περιστατικό, κατὰ τό ὁποῖο ἐβραῖος ραβδῖνος ἀπέιλησε μέ μήνυση τούς ὑπευθύνους τοῦ Διεθνοῦς Ἀεροδρομίου τοῦ Σιάτλ, σέ περίπτωση πού ἀνάμεσα στά χριστουγεννιάτικα δέντρα δέν τοποθετοῦσαν καὶ τό ἐβραϊκὸ Μενορά (Ἐπτάλυχο) ἐπ' ἀφορμὴ τῆς Χανουκά, πού ἐορτάζεται τὴν ἴδια περίοδο μέ τὴ Γέννηση τοῦ θείου Βρέφους.

Οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ ἀεροδρομίου ἀπομάκρυναν καὶ τὰ 14 χριστουγεννιάτικα δέντρα πού εἶχαν τοποθετηθεῖ σέ διάφορους χώρους.

Ἡ κίνηση αὐτὴ θορύβησε ὁμως τόν ραβδῖνο, ἐπειδὴ δέν ἐπιθυμοῦσε τὴν ἀπομάκρυνσή τους, παρὰ μόνον νά τοποθετηθεῖ δίπλα τους τό ἀντιστοιχο ἰουδαϊκὸ θρησκευτικὸ στολίδι καὶ ἀπειλώντας μέ μήνυση, ἀπαίτησε τὴν ἐπανατοποθέτησή τους. Οἱ ὑπεύθυνοι ὑποσχέθηκαν ὅτι τόν ἐπόμενο χρόνο τό ἀεροδρόμιο θά διαθέτει τόσο χριστουγεννιάτικα δέντρα ὅσο καὶ Μενορά. Ὁ ἀμερικανικὸς νόμος ὀρίζει ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ παρουσία χριστιανικῶν στολιδιῶν σέ δημόσιους χώρους, ἀρκεῖ νά συνοδεύονται καὶ ἀπὸ σύμβολα ἄλλων θρησκειῶν.

Ὡστόσο στίς ΗΠΑ ὁ δημόσιος διάλογος γιὰ τόν ἐορτασμό τῶν Χριστουγέννων ἔχει ἐπεκταθεῖ καὶ στό πεδίο τῶν χαιρετισμῶν κι ἂν εἶναι προσβλητικὴ γιὰ τούς μὴ χριστιανούς ἢ εὐχὴ

«Καλά Χριστούγεννα». Σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, τό 95% τών έρωτηθέντων δέν τή θεωρεΐ προσβλητική.

Ή αντίθετα θεωρεΐ προσβλητικό τό «πολιτικά όρθό» ύποκατάστατό της «Καλές Γιορτές».

Νά ξαναλειτουργήσεί ή Ή Αγία-Σοφία

Στό site www.hagiasophiablog.com ύπάρχει ένα link για νά ψηφίσετε, ώστε νά έπαναλειτουργήσεί ή Ή Αγία Σοφία στήν Κωνσταντινούπολη ώς χριστιανική έκκλησία και όχι ώς μουσεΐο.

Γιά νά ξεκινήσει ή διαδικασία συζητήσεως

και άσκήσεως πιέσεως από τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προς τήν Τουρκία χρειάζονται 1.000.000 ήλεκτρονικές ύπογραφές.

Ήδη σέ μία έβδομάδα μαζεύτηκαν χωρίς καν ανακοινώσεις από τόν έντυπο και ήλεκτρονικό τύπο 50.000.

Κατά τήν κρίση σας, περάστε αυτό τό μήνυμα σέ όσους γνωρίζετε.

Σας συνιστοΐμε επίσης, όσοι χρησιμοποιείτε τό διαδίκτυο (Internet) νά ψηφίσετε άποδοκιμάζοντας τό διδλίο Ήστορίας τής ΣΤ΄ Δημοτικού (ίστοσελίδα antibaro.gr)

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία έκδοση του Πανελληνίου Συνδέσμου
για τήν Ήλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 5142

Ήκδότης - ύπεύθυνος κατά τόν νόμο: Βασιλική σύζ. Ήρ. Λαμπροπούλου

Σύμβουλος Ήκδόσεως: Μοναχός Ήρσένιος Βλιαγκόφτης

Ήπεύθυνος τυπογραφείου: TypOffset Β. Κουκουλής και Σία Ο.Ε.

Ήκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή έσωτερικού έτήσια: 10 ευρώ

Συνδρομή έξωτερικού έτήσια: 30 ευρώ

Συνδρομή Κύπρου έτήσια: 7 λίρες Κύπρου

Ήπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ένυπόγραφα άρθρα έκφράζουν τίς άπόψεις τών συγγραφέων τους και
άκολουθοΐν τήν όρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ήπιτρέπεται ή άναδημοσίευση, κατόπιν γραπτής άδείας από τήν διεύθυνση του περιοδικού.